

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менажистите се социални и политически системи за поколения напред.

Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото именование увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

ТРЪНЕН ВЕНЕЦ ОТ РАЯ

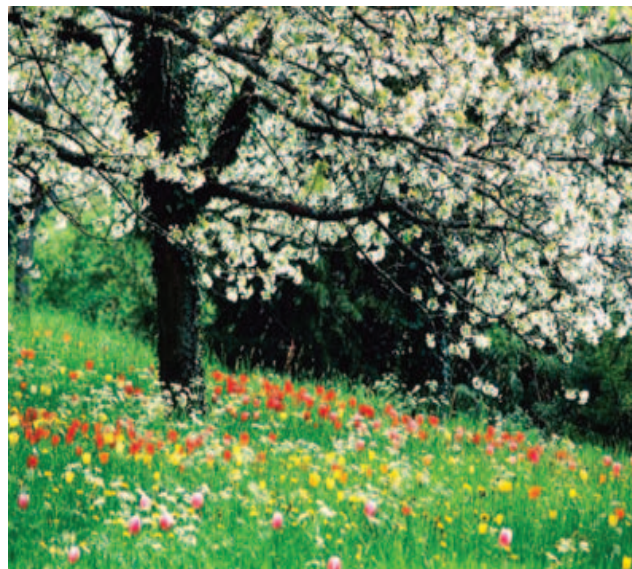
Скалата Асеновото кале, край река Ерма, над с. Звонци

Никола ГИГОВ

Сърца, посечени на две

Ако Бог е създал народите - да живеят свободно, то Великите сили прекрояват света, за да страдат откъснатите вечно. Всеки подпис на Великите сили е касапски нож, който отсича живи части от тялото на здрав организъм. И новата граница разделя Родния край от Родината - през сърцето минава бодлива тел и го сече на две. Ето какво са направили те с малка и храбра България.

На стр. 6-7

Уважаеми Господин Панчев,
В тези дни, когато природата се преражда за нов живот, иска ми се най-горещо да поздравя Вас, творческия колектив на вестник "Родово именование" и неговите ревностни читатели, с настъпващата пролет и да пожелаая на всички крепко здраве, нови творчески успехи, лично и семейно щастие и много, много пролетно настроение.

С най-искрени и сърдечни чувства
Ваш Димитър Шопов

ПРОЛЕТТА ДОЙДЕ

Пролетта дойде, донесла трепетни надежди за топлина и влага, за нощи сладкострастни, пролетта дойде, облякла пурпурни одежди от бликнали възторзи за любов и песни.

Пролетта дойде с изумяващата радост в дните забързани на всяка твар родена, пролетта дойде, донесла пориви и младост, в набъбналата плът на майката Вселена.

14.03.2007 г.

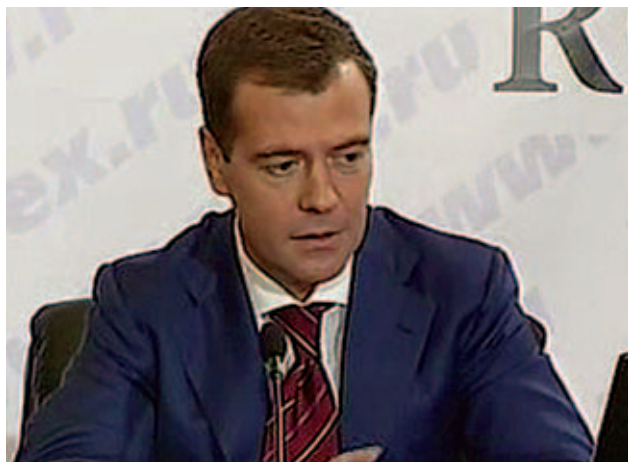
Димитър А. ШОПОВ
Лит. клуб "Ал.Константинов"
при читалще "Христо Ботев"
град Пазарджик

Русия поема нов път на развитие - живот в родови именния

Дмитрий МЕДВЕДЕВ,
Първи вицепремиер на Русия,
кандидат за Президент

По мое мнение в Русия би трябвало да се строят т.нар. родови именния, тъй като това е позитивно за страната, а и да се живее извън града е много по-приятно отколкото в мегаполиса, променя се психологията на хората - каза Медведев по време на интернет-конференция. - Самата идея за родови именния е положителна, тя напълно се припокрива с идеята за малоетажното строителство, което се реализира в рамките на националния проект.

На стр. 11

Регионална среща в гр. Враца

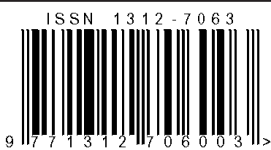
На 27 март (вторник) 2007 г. в гр. Враца, в читалище "Развитие", на бул. "Христо Ботев" №28, в читалнята на библиотеката (етаж 3) от 18 ч. ще се проведе среща разговор с читателите на в-к "Родово именование" и Издателска къща "Новата цивилизация". На срещата ще присъстват поетът и писател от Русия Ефим Кушнер - автор на "Безкръвната революция" и "Връщане в рая" и изследователят на живота на народния лечител Петър Дилков - Николай Кафтанджиев.

Вход свободен

Регионална среща в гр. Благоевград

На 29 март (четвъртък) 2007 г. в гр. Благоевград, в голямата зала на Югозападния Университет, намираща се на 2 етаж на Езиковата гимназия "Академик Людмил Стоянов", от 18 ч. ще се проведе творческа среща. На нея ще бъдат представени книгите на известния поет и писател от Русия Ефим Кушнер "Безкръвната революция" и "Връщане в рая". На срещата ще присъстват главният редактор на в-к "Родово именование" Атанас Панчев и изследователят на живота на народния лечител Петър Дилков - Николай Кафтанджиев.

Вход свободен

В каталога на
РП нашият
номер е

618

Свобода и справедливост за българските милосърдни сестри, практикували в Либия най-благородната професия в света - медицинската. Да се прекратят жестокостите над тези, които не са отнемали, а са дарявали живот и здраве на хората, а сега са невинни жертви на политически заговор.

СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

СЪБУЖДАНЕ НА МОГЪЩИЯ ДУХ НА БЪЛГАРИТЕ

"Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудят много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е важно конкретно за какво, важното е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това, как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времеви пояси на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слоят в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. **Едновременното мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.**"

Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

ТРИ МОЛИТВИ

- Анастасия, ти за Бог говориш, а как му се молиш? Или не се молиш съвсем? Много хора в писмата си искат да питам за това.

- Владимир, какво разбираш под думата "молиш"?

- Как какво? Нима не е ясно? Да се молиш... значи да се молиш. Ти какво, не разбираш ли значението на тази дума?

- Едни същи думи, по различен начин се възприемат от хората и различен смисъл се усеща в тях. За да говоря самата аз по-ясно, те попитах как ти разбираш молитвата?

- За смисъла ѝ не съм мислил много. Но

все пак една молитва главна знам наизуст и понякога я казвам - за всеки случай. Някакъв смисъл явно има в нея, щом мнозина си я казват.

- И какво? Научил си молитва, а не си поискал нейния смисъл да разбереш?

- Не че не съм искал, а някак не съм се замислял над смисъла. Мислех, че е ясен за всеки, за какво да се замислям? Молитвата - това е просто с Бога разговор.

- Но ако за главната молитва се разбира, че е с Бога разговор, кажи как може с Бога - свой Отец, без смисъл да говориш?

- Не знам как. Ама ти какво, наистина се хвана с този смисъл? Сигурно той е бил известен на тези, които са написали молитвата.

- Но ти нали от свое име с Ощеца свой би искал да говориш?

- Разбира се. Всеки би искал с Ощеца от свое име да общува.

- Но как "от свое име", като при това се произнасят думи чужди, че и без да се замисляш какво зад тях стои?

Мен отначало малко ме раздразни придирчивостта на Анастасия относно смисъла на научената от мен молитва, но после на самия мен ми стана интересно да определя заложения в молитвата смисъл. Защото, като от самосебе си, в главата ми се появи мисъл: "Как се получава така? Молитва съм научил, повтарям съм я не е един път, а ето че над това, което е в нея, почти не съм мислил. А би било интересно да разбера, щом съм я научил."

И казах на Анастасия:

- Е, добре, аз ще помисля някога над смисъла.

А тя отвърна:

- Защо "някога"? Нима сега, ето тук, не би могъл да кажеш своята молитва?

- Защо да не мога? Мога разбира се.

- Тогава Владимир, кажи тази молитва, която сред всичките ти главна назова, и чрез която си опитвал да говориш с Ощеца.

- Ами че аз само една и знам. И я научих затова, защото сякаш за главна я считат другите.

- Нека е така. Кажи молитвата си, а аз ще проследя за мисълта ти.

- Добре. Слушай.

Аз казах на Анастасия молитвата "Отче наш", където, ако си спомняте, словата са такива:

Отче наш, ти който си на небето!

Да се свети името Ти.

Да дойде царството Ти,

Да бъде волята Ти,

Както на небето, така и на земята.

Хлябът наш насъщен дай ни днес,

И не ни въвеждай в изкушение,

Но ни избави от лукавия.

За Твоето царство и сила, и слава

В името на Ощеца и Сина, и Светия Дух

От днес и во веки веков. Амин.

Замълчах и погледнах Анастасия. А тя, навела надолу глава, не ме гледа и също мълчи. И така седя мълчалива и тъжна, докато не издържах и не попитах:

- Защо мълчиш, Анастасия?

Тя, без да вдига глава, произнесе:

- Когато казваше молитвата си, Владимир, опитвах мисълта ти да проследя и чувствата, и смисъла на обръщението. Смисълът на думите в молитвата за мен е ясен, но ти не всички в нея си разбрал слова. Едва родилата се мисъл твоя се прекъсваше, загубваше се, а чувства изобщо нямаше. Ти, без да знаеш значението на много думи от молитвата, не се обърна към никого. Просто я каза.

„СЪТВОРЕНИЕ“, Владимир МЕГРЕ
Превод М. ДОНЧЕВА

Да обхванеш необятното: Записки на педагога

Акаг. Михаил П. ШЧЕТИНИН

ПО ПЪТЯ НА ПРОБИТЕ И ГРЕШКИТЕ

Началото. Добре помня сцената на моето представяне на педагогическия колектив на Яснозоренското училище. Сякаш беше вчера, виждам очите на учителите, в които се четеше разбираемият за мен въпрос: "Кой си ти?"

"А в действителност, кой съм? - мислено започвайки разговор с тях, разсъждавах аз. - Какво ще ви донеса? Аз не искам да управлявам, а да мисля заедно с вас, заедно да се борим за училището на децата." И ето, аз съм в кабинета на директора... в своя кабинет. Всички си заминаха вкъщи. Утре е моят първи ден, втората половина на първия срок на 74/75 учебна година. С какво да започна? Във въображението ми препускаха спомени от живота в Безсоновка, строителството на училището. "Помниш ли, истинско взаимно разбиране намери едва тогава, когато взе мистрията и застана редом с работещите, когато те повярвах, че не си дошъл да командваш, а заедно с тях да вършите работата. Ти обърна ли внимание на това колко различно се отнесоха към идеята за училищата комплекси работниците и учителите? За първите тя стана като собствена, а за вторите се оказа чуж-

да, спусната "отгоре". Новото трябва обезателно да узрее, да се роди в колектива. Недопустимо е опитът да се налага с директивна кампания. Натрапената новост превръща хората от творци в слепи изпълнители. И така с какво да започна?..."

Внезапно чух нечий развълнувани викове. Какво ставаше? Станах бързо и отворих прозореца. В кабинета се втурна студеният есенен вятър и заедно с него - ожесточени и груби ругатни, от които ми стана горещо: крещеше детски глас. Видях отвратителна сцена: двама едри пубертета биеха в канавката момче на около 11 години. Не помня как пробягах стълбата от втория етаж до долу. След няколко мига, хващайки хулиганите за яките, ги тресях с такава сила, като че ли исках зави-наги да изтръскам зверската жестокост към хората: "Какво правите?!" Изведнъж един от тях захленчи: "Процавайте... повече няма да правим така... простете ни... чичко..." Мълчаливо ги пуснах, пубертите стояха, навели глави.

"Що за надзирател се пръкна?" - се разнесе неприятен стържещ глас. Обърнах се и видях трима дългокоси младежи на около 18 - 20 години. Те седяха на неголямо възвишение, на около двадесет метра от мен, смучеха цигари и звучно плюеха на земята. И тримата, злоб-

но присвили очи, гледаха нагло към мен.

Аз разбрах, че те са насъскали момчетата и ако сега отстъпя и не им дам решителен отпор, то никога и никаква заповед няма да ме утвърди като директор.

"И какво, да се бия ли? А ако това са ученици-акселерати? А ти си директор, учител... - ми говореше един вътрешен глас, но друг твърдо и настойчиво повтаряше: - Не отстъпвай..."

"Е-е! И да се пошегуваме ли не може?" - вече не така уверено и нагло каза един от младежите. И тримата, като че ли без желание, се надигнаха и без да бързат, се оттеглиха. Аз поех след тях: "Чакайте! Къде тръгнахте?" Един от тях се обърна и изведнъж хукна към растящия по склона бодлив храсталак. Останалите го последваха. Спрях се. Ама че дебют... Но в душата ми олекна: добър урок за тези, които останаха и, разбира се, всички очи внимателно ме следяха. Приближих момчетата.

- Вие човека, разбирате ли, човек биете. Запомнете за цял живот: няма на земята нищо по-гадно от страхливостта и жестокостта - казах силно, за да чуват и тези в храстите. - В кои класове учите? - попитах вече с друг тон. Но момчетата упорито мълчаха.

- А, това вече не е по мъжки...

Нима се боите?...

- А от какво да се страхувам? Аз съм в шести, казвам се Вовка.

- А ние сме в седми... Той също е Вовка, а аз съм Коля.

- Аз съм вашия директор, Михаил Петрович...

На следващото утро се отправих в училището. Зданието беше пусто, неуютно. Настроението ми съвсем падна, когато видях на няколко места на стени-те, все още миришещи на боя, пошли надписи.

Отдолу се разнесоха силни гласове на деца и шумно тупуркане. Погледнах си часовника: приближаваше осем. Сърцето ми развълнувано заби - започваше училищният ден. Покрай мен по стълбите стремително профучаха, без да спират, прескачайки по няколко стъпала, двама задъхани младежа, примерно от седми или осми клас.

"А-а-а-а!" - разнесе се отгоре режещ ушите вик...

"Това е жертвата... - ми се мярна в главата. Трябва да я спасявам".

Изкачих се бързо, видях, как по-големият с лека усмивка на кръглото и скулесто лице налагаше енергично лежащия на пода и затиснат между коленете му хлапак, който не толкова от болка, колкото престорено, крещеше своето пронизително "а-а-а".

Когато се върна, официалната версия беше, че идва от строг тъмничен арест и пълна изолация. Какво е представлявала тази изолация в тъмното по-късно научихме и ние, естествено само тези, които се интересувахме. Якоб и жената на полицейския началник трябваше малко по-добре да си затварят устата. Тя нямаше деца и разправяше на всеки, който беше готов да я слуша, как такова симпатично момче веднага би го взела за приеман син.

Оттогава той беше на почит сред момчетата. Ако някой новак се осмелеше да се перчи със силата си и дори да изказва съмнение кой тук е най-силният, казваха му: "Четири души едва успяха да озаптят Якоб и единият после остана без парче месо на гърба. После в затвора той нацепил шест кубика дърва и то два пъти по-бързо, отколкото полицаите щях да го свърши. Затова са го хранили със сладкиши, сложили са му цветя в килията и са му оставили вратата цяла нощ отворена. Той ни каза, че ако пак му падне някой учител, веднага ще му види сметката, само и само да попадне отново при милата жена на полицаия, защото тя се отнасяла по-майчински от собствената му майка, която никога не се е грижила за него." С това описание йерархията сред новопристигналите веднъж завинаги биваше установена.

Споменавам тези събития, само за да обясня как стана така, че думата на Якоб доста се чуваше. На всичкото отгоре момчетата бяха установили, че в раменете той е 12 сантиметра по-широк от господин Никер. Те ги бяха измерили, съвсем точно. И то естествено без сако, при тях подплънките не минаваха.

Следобедната закуска се раздава, на всеки - полагаемия се порцион. След това и много по-голямото парче хляб от допълнителния и по две наденички. Да, така вече може да се работи земеделие. Заситени, момчетата лягат на тревата. Удивително е как една такава пищна дажба задушва инициативата. Ако някой се съмнява, трябваше да ги види нашите момчета. Изтегнати и сънливи, лежат под сянката на колата. И тъй като на пълен стомах трудно се учи, камо ли да се товари сено, господин Никер започва сериозно да се плаши.

- Сега трябва да събираме сеното - казва той предпазливо и не много силно, но не среща никакво одобрение. След малко подхваща отново, по-скоро молба, отколкото заповед: - Момчета, трябва да почваме. Иначе ще стане много късно.

- Вече е късно, господин Никер, четири и половина. И да се претрепем от работа, пак няма да успеем. Но ако се поизкъпем, колегите ще си възвърнат формата и тогава ще видим дали може да се спаси положението.

Предложението идва от Якоб. Господин Никер гледа плахо как обичайната двайсетминутна почивка се разтяга, но нищо не може да направи. Всеки има под работните панталони бански, както се полага на тази възраст, ако живееш близо до река. А и Якоб вече е организиран къпането.

- Ей сега се връщаме - кимва му последният, но и той вече е до кръста във водата и с

БЕЗ ЗЕМЯ

Наръчникът за изправяне на крака на Франц-Карл Рьоделбергер

мощни движения почва да плува надолу по реката.

След още половин час господин Никер започва тревожно да тича по брега и умолява момчетата да бъдат така добри да излязат от водата. Те обаче си плуват наред реката и твърдят, че течението е твърде силно. Опитаха се да изплуват, но водата ги е оттласнала от брега. Тогава господин Никер, който не може да плува, осъзнава, че в авторитета му има пробойни.

Прибрали се в шест часа с празна кола и с час и половина закъснение за вечеря. Оттогава нататък господин Никер се развил от пияч в пияница, защото този епизод се носел от уста на уста и с всеки изминал ден момчетата ставали все по-непокорни. Не след дълго във вестника се появила обява: "Търси се заместник на напуснал възпитател - личност с опит и умение да работи с трудно поддаващи се на възпитание момчета".

Мнозина кандидатстваха, аз получих мястото. Аз обаче не раздавам салами преди работата, първо се прекопава овесът, после идва сиренето.

Беше такъв май, какъвто се възпява в старите земеделски календари: "Хладен май и влажен - на земеделеца торбата пълна". Под защитната покривка на плевелите се беше образувал ронлив пласт почва, която е много подходяща за развитието на корените на зърното.

Съседът слагаше допълнително азот и навярно щеше още да слага, защото от неговата напукана и станала на буци пръст овесът растеше колебливо, а на някои места беше даже жълтеникав. Управителят гледаше и казваше: "На никого не си даваме овеса, много хубаво си расте."

Юни беше ту хубав, ту дъждовен. Но към края на юни и началото на юли настъпи палеца горещина. Точно по предписание, както пише в календара: "За да стане реколтата, юли трябва да я опече."

И тогава дойде 12 юли с такава буря, каквато лесно не се забравя. Цели дървета бяха изтръгнати из корен. Хубавите ниви бяха сравнени със земята. Изглеждаше, че буря-

та няма да се успокои, докато не удари и унищожи всичко. Оттогава разбирам тези, които проклинат земята, размахват юмрук към небето и изоставят селскостопанската професия. Цяла година да работиш здраво, да се грижиш и трепериш, и после безпомощно да гледаш как всичко изчезва, а имаш и добитък в обора, който не може без фураж, и трябва да осигуряваш хляба на хората, и няма полза ни от вайкане, ни от молби...

Преди това много пъти бях ходил при овеса. Сега вече не ходех, защото не знаех как ще понеса гледката. Няма за къде да се бърза, когато трябва да се види нещо безвъзвратно загубено. По-добре първо вътрешно да приемеш непоправимото. И никак не ме утешаваше мисълта, че и на всички други реколтата лежеше поразена на земята.

Над опустошените ниви отново грееше слънце, синееше се най-хубавото небе, все едно че нищо не се е случило. В неделя следобед се запътих натам или по-добре казано - затегли ме натам.

Още отдалече видях овеса на съседа да си стои изправен. Всичко останало беше премазано на земята! Вече нищо не разбирах и ми се прииска да си вървя. Но точно тогава от другата страна на полския път се зададе нашият управител. Твърде късно го забелязах и не можех да изчезна, а ми се искаше да изпъля нанякъде. Трудно е да прокараш нещо ново, а още по-мъчително - да се изправиш и да отговаряш за неуспеха.

Управителят сияеше с цялото си лице:

- Твоят овес е уникален!

Не ми се виждаше нито забавно, нито прова на добър вкус да се подиграва с мен.

- Какви страхотни неща можело да се направят, ама трябва да знаеш как! Никога не съм предполагал! - продължи той и леко се отдръпна от пътя, защото се появи най-едрият собственик в Моос с жена си и децата. Той се славеше като най-работливия в цялата област и си го знаеше. Поздрави ни необичайно любезно - нещо, за което по-рано никога не си правеше труда, и попита какъв сорт овес сме засяли. Като него нямало в радиус от сто километра.

Едва сега проумях това, на което изобщо не смеях да се надявам. Това беше нашият овес! Отдалече бях объркал нивите, защото съвсем се бях отчаял. Този на съседа беше смазан на земята. Нашият растеше право нагоре!

Втората половина на юли беше сушава. На десети август излязохме с три коня и косачката да прибираме овеса! Наредихме с момчетата кръстци от по десет снопа в редици прави като конец. Каква гледка!

На изравнената със земята нива до нас съседът се мъчеше с косата да спаси каквото може. Не беше много, а с косачка би било невъзможно. През цялото време нито ни погледна, нито ни поздрави.

В хамбара мястото взе да не достига. Затова се реши да се вършее на хармана. Инсталирахме вършачката и подготвихме всичко за вършеене. Още осем дена останаха сноповете навън, времето беше чудесно. Но после барометърът започна да пада. Цялата налична работна ръка беше ангажирана, за да не изпуснем нещата в последния момент.

Обява

На 27.03.2007 г. от 19.00 часа в книжарница "Хеликон" на бул. "П. Евтимий" 68, ще се състои среща с академик Кирил Титов, ръководител на Института ДЕИР и представяне на новата му книга "Влияние". Книгата ни показва как да станем харизматични и магнетични личности, да успеем да постигнем успех във всички сфери на живота си, да станем по-успешни, щастливи, богати.

Вход свободен

Обява

На 26.03.2007 г. от 19.00 часа в Народна библиотека "Св. Св. Кирил и Методий", в залата на 2 етаж, ще се състои среща на тема: "Как Руските учения помагат за интегрирането на България в Европейския съюз", с участието на Ефим Кушнер - писател, академик Кирил Титов - ръководител на Института ДЕИР и Николай Кафтанджиев - историк, изследовател.

Вход свободен

Предоставям за ползване на изявени български родове, привърженици на идеите за Родово именуване, за експериментирание на производство на растителни, екологично чисти храни мои наследствени земеделски земи в района на с. Опицвет, на 20 км. западно от София с площ от: 11,6 дка, 1,44 дка, 2,33 дка, 1,8 дка и 4,99 дка.

За справки: Божидар Даскалов, тел.: 0899 784005, 9314371 (вечер след 19 ч.)

Продължение от миналия брой
Изказване на Владимир Николаевич Мегре на приятелската среща, състояла се на 7 април 2002 г. в гр. Красногорск в ДК "Подмосковие" (текстът се препечатва по фонограмата от изказването, затова, следвайки принципа за достоверност, ние сме се старали да запазим живия, образен език на импровизираните беседи с автора на най-популярните в Русия книги).

9. В Интернет е публикуван списък с адреси на клубове, които са организирани от читатели на Вашите книги. Наистина са изключително много. Те са активни и готови за действие, предлагат да се организира партия, да се проведе референдум и да се достигне до това всяко руско семейство да може да получи хектар земя, за да организира върху него свое родово имение. Но там се казва, че точно Вие задържате този процес, така ли е?

В. Н.: Аз не го задържам, как може да задържам или да не задържам нещо? Има много активни читатели, които искат да проведат референдум, да организират партия... Но помислете - партиите съществуват от времената на Рим, а какво добро носят? Защо ние всички все се тикаме там? Те и сега съществуват. Всички имат партии... Разбирате, че те непрекъснато се борят и с външните врагове, и с вътрешните конкуренти. Получава се непрекъснатата борба. На мен просто не ми харесва партията като структура. Ако се прави някаква структура, то трябва да се измисли нова. Силна структура.

Е, добре, ето сега ние ще проведем референдум, ще направим партия. Докато организираме тази партия, ще минат и изборите. След това ще делим министерските кресла. Както тук, в Москва, вече се е организиран някакъв център, всички делят парите и викат: "Ние сме центърът, ние сме центърът". Никакъв център не са, това е глупост. Не ми харесва тази ситуация с партиите. Защо ни е партия? А може би не съм прав? Вижте, организирайте партия, ще бъдете милион души, да речем, а това не е толкова много. И какво ще направите с този милион? Нищо няма да направите, само ще делите креслата и ще се конкурирате с някого. Не е ли по-добре просто да се създадат в градовете обикновени клубове на избирателите и да няма нужда да се конкурирате с когото и да било.

Появява се нормален депутат, който казва: "Трябва да се даде земя на хората". Споделя нашите възгледи, тогава - подкрепете го, вие не искате да сте там, не се стремите да попаднете в Думата. А той вече е професионалист, подкрепете го. Появява се партия, разгледайте нейната програма, поговорете с хората. И в следващата Държавна Дума ще има 90% анастасийци без всякаква партия. Точно знаейки, че ще бъде така. Знаете ли защо? Милион членове на партията - това

е глупост. Но милион агитатори за анастасийците... Това е супер! Ето, вижте, тази жена е дошла от Казахстан при това със своята делегация. Това е сила! Сила, против която никой няма да устои!

10. Владимир Николаевич, във Вашите книги има обръщение към Президента, казано е че в началото на новото хилядолетие Президентът на Русия ще издаде необикновен Указ за земята. Путин два пъти идва във Владимир, където Вие сега живеете. И действително форсира въпроса за земята. Кажете честно, Вие или Анастасия разговаряли ли сте с Президента?

В. Н.: Ще кажа така. За Анастасия не знам, аз даже малко започнах да ревнувам, не е нормално, ако тя общува. А за себе си ще кажа честно, че не съм се срещал с Президента Владимир Владимирович Путин. И няма да се срещам с него. В книгата написах, че този, който иска да се срещне с него, трябва да плати големи пари. Президентът трябва да мисли, а не да се среща с някого. А диалогът, какъв диалог? Аз пиша книги, където изказвам и своята позиция. Трябва да се даде на хората хектар земя за пожизнено ползване, това е моята позиция и обяснявам защо трябва да се направи така. Той е Президент. Казва да, аз също мисля по този начин, но трябва отначало лека-полека да се подготвят нови закони за земята. Виждам - излиза Указ. Помните ли как въстана опозицията, когато се обсъждаше Закона за земята? Сега излезе втори Указ. Президентът действа, а значи, отговаря не с думи, а с дела. Въобще, аз мога да го видя само по телевизора. И гледам неговите изказвания с известна тревога. Представете си, ако от екрана на телевизора Путин изведнъж каже: "Ето го моят президентски Указ - да се даде на всяко руско семейство по хектар земя за пожизнено ползване за организирането на родово имение".

Ето тук ще настане катастрофа. Разбирате, че не трябва сега да се дава този хектар, трябва отначало да се подготви проект, вътрешно да се осъзнае какво е това. Трябва отначало самия себе си да подготвиш, за да отидеш на този хектар. А сега, ако дадат земя на всички, ще се получи картофено поле. Тогава по-добре е да кажем, че става въпрос е секта. По-добре е да се забави това. Аз също се изказвам в алманаха

Творческата лаборатория на писателя

и сам забавям този процес. Докато няма проекти, докато няма искрена осмислена осъзнатост, не трябва тази идея да се оплесква. Непрекъснато ще говоря за това. Аз следя какво става с тази земя. Ето там група московчани взела земя и иска да строи, изобщо в различните региони има по няколко човека, но вече действат.

Но колко ми хареса едно семейство около Владимир! Местният предприемач, само не си мислете: "Ах, ако е предприемач, то разбира се...". Така че той, с младата си жена, взел два хектара, по-рано те пътували зад граница, а сега всяко лято са само там, докато преди това даже не са ходили на вилата при родителите си. Аз реших да видя как са се устроили. Приближавам, а си мисля: "Ето сега ще видя асфалтови пътеки, голяма къща". Пристигам. Гледам - малка къщичка 6х6 от рендосани греди, красива, подредена, насадени дървета, тук-там има лехи. След това казвам на този предприемач: "Ти си строител, можеш да построиш и по-голяма къща", а той ми отговаря: "Владимир Николаевич, това не е къща, това е малка баня. Засега ние живеем в нея". Казвам му: "А защо не строиш къща?" А той отговаря: "Правилно е казано във Вашите книги, че отначало трябва да се направи проект. А моята жена казва, че всички наши типови проекти не са подходящи. Трябва отначало всичко да се планира върху парцела, да се наблюдава земята". Неговата жена е млада, весела, снабдила се е с книги, изучава как и какво да прави в градината. Представете си картината: млада красива жена, на колана ѝ - мобилен телефон, на пътя - джип, а тя върти лопатата, засадила е около сто дървета. Това семейство прави всичко основателно и обмислено. И смята да има дете на своя хектар - там, където трета година изгражда всичко със собствените си ръце и където ще остане през всичките девет месеца. Може би скоро в Русия ще се роди първото дете, което ще бъде наистина здраво. Жената на предприемача се казва Ирина. Тази руска жена много повече изгражда бъдещето на Русия, отколкото някои политици. Тя ще роди руснака на нова Русия.

За Президента. Аз много размишлявах и достигнах до извода, че никой не трябва да разговаря с него - политиците, членовете на правителството. Трябва да го оставят в покой, иначе човекът няма кога да мисли. Всички разговарят, разговарят, разговарят. Гледаш - ту там се ръкува, ту тук, колко време се хаби за това? Ако не можеш да решиш въпроса сам - подай оставка, махни се от министерската длъжност, нека твоето място да заеме човек, който ще бъде в състоя-

ние да взема самостоятелно решения и да носи отговорност за тях.

За бъдещето. В книгата Анастасия разказва за бъдещето на Русия, за това каква ще бъде Русия след време, че всички ще имат имения, всички хора ще живеят в прекрасни имения, ще работят, някои в министерство, други в завод. Тя казва, че в заводите ще работят само чужденци, тъй като руснаците основно ще живеят в собствените си имения и ще изнасят в чужбина произведената в именията продукция.

Някои жени ще шият ризи, но те ще струват много скъпо. Всичко това сте чели в книгата, няма да го повтарям. Сега, в движението, ще ви покажа как ще разговарям с Президента след петдесет години.

В леко шеговита форма, без прекъсвания и без паузи, беше изложено следното. Фактически това е литературна скица или разказ, но смисъла в него, според нас, е дълбок.

Ето го моето имение с Анастасия, а ето го имението на Президента, разделя ги зелена ограда, аз ставам, разхождам се в градината - времето е чудесно. Всичко е прекрасно, започва пролетта, във въздуха има цветен прахец, наспал съм се добре и чувам че там, зад оградата някой мърмори. А след като вече са минали петдесет години, това е вече сериозна възраст, ясно е, че възрастните обичат да мърморят. Аз се промушвам през оградата и гледам, че Владимир Владимирович Путин, нашият Президент, седи под дървото, пред него има малък телевизор и с дистанционното превключва каналите и нещо си мърмори.

- Какво пак мърморите, Владимир Владимирович?

А той отговаря:

- Разбираш ли, този старец Буш отново ни залива с ноти на протест и се обръща към световната общност, тъй като през тази година не сме доставили от нашите имения в Америка два милиона буркана с кисело зеле, половин милион гъби и тон кедрово масло.

Питам:

- Че защо не сме им доставили. Реколтата беше нормална.

- Не си бил политик и никога няма да бъдеш. Реколтата беше нормална, но Европа също трябва да се храни. А сега кой глупак ще яде супи в пакети с тези консерванти? На хората трябва да се дава нормална екологичночиста храна от руските имения, отгледана от добри ръце. Естествено, тя струва скъпо, а не всички имат пари. Руснаците не искат да увеличават производството, запънали са се, по-рано от Европа поне "мерцедеси" вземаха, а днес само автобуси, при това не

всички, а само мързеливите. Те ги приспособяват за кокошарници, там е по-удобно за кокошките да седят на ръкохватките, да снасят върху меките седалки.

Казвам на Президента:

- Преди няколко дена гледах телевизия. Нещо ненормално става с нашия парламент. Станал е някак много странен. В парламента седят само млади момичета, красиво облечени като манекенки.

Президентът въздъхва:

- Парламентът е основното ми главоболие. Когато започна строителството на нова Русия, всички си направиха именения, никой не се стремеше да става депутат. Там трябва да се седи по цял ден, а тук, в имението е по-добре, заедно с жената. Имаше такъв проблем и аз издадох Указ, според който депутатите да се назначават. Помниш ли как преди петдесет години донаторниците носеха най-различни справки, за да не отидат в армията. Сега и тези, които се опитват да назначат за депутати, носят най-различни справки. Така много скоро всичко се разреши от самосебе си. Образува се женско общество - идват млади жени и казват: "След като в страната сме повече от мъжете, нека да поседим в парламента, да приемаме закони". В началото аз се зарадвах, а те веднага подадоха три хиляди заявления. Питам ги: "Защо толкова много?". Те само ми обясняват: "Назначавайте по реда на подаване на документите".

Назначих с Указ първите тринайсет девойки. Гледам, след седмица идват в Държавната Дума разсъблечени, елегантни, с прически и разбрах в какво се състои работата, те използват парламента като клуб за запознанства, за да си намерят съпрузи. Преценили, че Парламентът е най-подходящото място, та нали постоянно ги показват по телевизора. Наистина, доста добре решават и законодателните въпроси. Но за нашето поколение е наистина непривично да гледа техните заседания. Ето виж, записаха ми на видеокасата едно от тях. На дневен ред е сериозен въпрос - унищожаването на ядрените отпадъци. С доклад излиза внучката на бившия вице-говорител на Държавната Дума Слиска - сериозна жена, по-рано работеше. А виж внучката й какво прави. Ето виж, излиза на трибуната, върви под обективите на телевизионните камери като манекенка по подиума - красива, елегантна. Приближава се до трибуната и казва: "Ах, извинете, забравих си речта", обръща се и се връща на своето място, видеооператорите я снимат, тя знае това. Отново се доближава до трибуната. Но, обърни внимание, сега няма да се качи, а ще застане до нея, за да не скрива трибуната нейната фигура. Виж сега какво ще направи. Ето как започва да говори.

Аз гледам екрана на телевизора. Красивата девойка - депутат от Държавната Дума, започна своята реч: "Разбирате, че въпросът за унищожаването на яд-

рените отпадъци е много сериозен - и продължава. - Ето, аз вече отварям буркан с конфитюр, който сама съм правила, и плодовете сама съм събирала...".

- Виждаш ли - коментира Владимир Владимирович, - тя показва, че прави всичко в нейното имение със собствените си ръце - и това може, и друго.

А девойката депутат продължава: "Разбира се, въпросът с ядрените отпадъци е много сериозен и докато отворях буркана, аз си помислих, че може би могат да се надробят тези ядрени отпадъци на малки парченца, да се затворят в ампули и да се раздадат на всеки да ги пази в своето имение, така ще бъде безопасно и няма да се страхуваме че нещо ще се случи, ние ще се отнасяме отговорно".

- Идеята е добра - помислих си, - още моят син я издигна, когато му предложиха да реши тази задача.

Идеята, разбира се, е добра. Но докато я излага, девойката едновременно майсторски реши и други въпроси за себе си и приятелките си. "Смятам, че това е най-рационалното решение - продължи тя своята реч, - но аз сама не мога да реша въпроса за съхраняването в своето имение даже на милиграм ядрени отпадъци, трябва да се посъветвам с мъжа си. И този въпрос всяко семейство трябва да решава отделно. А аз не мога да се посъветвам с мъжа си, тъй като нямам мъж и даже нямам годеник. Ние трябва да слушаме своите съпрузи, своите мъже, правилно ли казвам, момичета?"

А те от залата: "Да, разбира се, да, да, да, правилно". И гласуваха по този въпрос.

Тогава Президентът казва:

- Как мислиш, за какво гласуваха, за това че са послушни или за това, че ядрените отпадъци трябва да се съхраняват в именията?

Отговарям му:

- Владимир Владимирович, колко време вече носите бремето на президентството, подайте оставка.

- Ех, ти - въздъхва Президентът, - вече двадесет години саботират изборите, не дават да се проведат, като че ли няма кандидати. А Думата издаде закон, че докато не се намери нов Президент, остава старият. И ето, седя и чакам кога ще стане това. Но аз надхитрих всички. Тези дни излязох със законодателна инициатива.

- С каква?

- Всеки мъж, чиято жена е забременяла, трябва да се намира до нея през всичките девет месеца, да изпълнява всичките й прищевки, а след това да седи до детето до навършване на година и няма право да работи. Те ще приемат "на ура" този закон, след като там са само жени.

- Е, ще приемат този закон, а за вас това какво означава? Как ще решите въпроса със своето президентство.

- Щом те приемат закона, аз веднага ще им дам справка за това, че жена ми е бременна във втория месец.

Следва

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИ

Здравейте приятели!

Отгавна не съм ви пращала свои материали, но сега имам възможност да го направя!

Бих искала да поздравя автора на книгата "Вдъхновени от красотата" Станислав Спасов.

Една прекрасна книга, на достъпен език, способна да докосне тънката струна на Душата на всеки свой читател.

Вярвам, че любовта ще ни помогне да сме силни и смели в решението и постъпките, с които да променим начина си на живот в правилната посока. А тази книга е пълна с Любов.

Пожелавам на всички ви здраве, щастие и много любов!

С уважение:

Катя НИКОЛОВА, Г. Оряховица

БОГ Е В ЧАС

ЖИВОТ СЕ РОДИ

Животът нов се роди.
Окъпан в светлина той блести.
Сияйно, прекрасно размахва криле,
надлъж и нашир да се понесе.
Нов живот се роди.
В утроба велика крачи, върви.
Този Живот си Ти!
Красиво цвете с ангелски очи.
С обвивка ведра. Родил се Ти.
Понесе се в простора,
лети и прегръща небосвода.
Богиня малка е тука, сега.
С чистотата неземна,
красотата безценна.
Сред нас се яви,
с Любов изпълва нашите Души.
Ангел неземан си Ти.
Родил се. Живот се роди!

Бог да е с нас!

В този миг, в този час.

Дори в сетния ни ден

душите ни в захлас,

ще пеят, ще се смеят,

"заедно в единен глас:

Бог да е с Нас!"

И когато Есен падне,

вятър листове появява.

В килим просторен да прерасне

отиващата си зелена лава.

И пак ще се сбереме.

В единен глас ще поведеме:

"Бог е с Нас! Бог е с Вас!"

И когато люта Зима ни навява.

Остър студ убива, уморява.

Живот, завит под бялата покривка,

спокойно чака слънчева усмивка.

Но Ний ще се сбереме.

В единен глас ще поведеме:

"Бог е тук с Мене!"

И през мириса на Пролетта

ликуват нашите сърца.

Раждайки се новото начало,

греят цветове в единно цяло.

Сърцето бие заплнено,

провиквайки се устремено:

"Бог е с Вас! С Теб и с Мене!"

Ще удари този час,

обвивка лятна да е с нас.

Слънчицето живо,

колко То е мило.

Покрива с топлинка събрана,

всичко на Земя голяма.

В миг на радост, в захлас,

всички пеем в единен глас.

Като цяло същество,

обединено в Едно:

"Бог е с Вас! Бог е в Нас!"

ТРЪНЕН ВЕНЕЦ ОТ РАЯ

Ветренското езеро

От стр. 1

Балканджи Йово

Дясната ръка на България е отсечена - това са Западните покрайнини.

Лявата ръка на България е отсечена - това е Северна Добруджа. Левият крак на България е отсечен - до коляното - това е Беломорска Тракия.

Десният крак на България е отсечен - над коляното - това е Македония.

И Балканджи Йово - целият посечен - не плаче, а пее песента за хубава,

хубава,
хубава Яна...

Но ако физическите крайници се погребват, изгниват и забравят, то духовните отсечени крайници /Покрайнини/ на България са живи и пеят заедно с целокупна България песента за Балканджи Йово. Пеят - отричайки сълза - заедно с нас песента за хубава,

хубава,
хубава Яна.

И сърцата ни бият заедно с един божествен вик:

**Не забравяйте мегдана
и хората - вити, весели.
Върху старите ни рани
никнат българските песни.**

Табели - зора и гилотина

Никога няма да забравя свижданията по българо-сръбската граница. И ония разрешени два часа, в които всеки търси своя близък сродник - баща, майка, сестра, чедо. За да се прегърнат след десетилетна раздяла. Да бяха изброили сълзите, скръбта, въздишките, милостта! Два часа потрес, в които душата глухо стене.

И аз търсех с очи сестра си. Стълпеният народ се смеси от двете страни на границата - две страшни и прегърнати вълни от народ. И аз се носех в тези вълни - насам и натам - и сърцераздирателно всеки викаше някакво име.

Един мил спомен от родния край и черквата, където е кръстен нашият роден поет Никола Гигов

Говорителят гърмеше: "Търся брат си...", "Търся вуйчо си... да държи вестник..." Натискът, смесицата, въртопите ме извърлиха до странична пътека. Там, извън развълнуваното и пищящо "море" видях седнал старец. Беше като пророк - навел глава, с дълга бяла брада, лицето му не се виждаше. Вятър вееше бялата му коса. Видях на гърдите му закачена табела и прочетох:

"Търся брат си Димитър от Плевен".

Сърцето ми се сви. На моите гърди имаше друга табела:

"Търся сестра си Дарка от Одоровци".

С табела на гърдите седнах до Стареца, който също имаше табела на гърдите. Не бях виждал такава примирена скръб. Гъмжилото наоколо се люшкеше, викаше, докато един друг старец с тояжка спря до табелата. Защо треперят ръцете му - дали е от старост? Ами устните?

- Ей, ти! - почука с тояжката по табелата - Вдигни си главата.

Две очи, остарели от очакване.

- Познаваш ли ме?

Тишина.

- Не те познавам.

Но двамата старци се вгледаха пак. Наведеният старец с то-

яжката с немощна ръка скъса табелата и я захвърли. Гъмжилото народ се стъписа от внезапен, сърцераздирателен вик:

- Браткооо! Братеее!

Аз се разплаках пред чуждата скръб. Сестра ми я нямаше - моята табела висеше. И нямаше кого да прегърна. А наоколо се носеха страшни викове.

Носи букет с цветя!

Бяха изминали 23 години от раздялата и още не бях виждал сестра си. Бях първолаче, когато тя се ожени, беше бременна и не можеше да избяга с нас през границата към България. Тя остана в Родния край, а ние избягахме в Родината.

чакала 24 часа на перона.

Родопското одеало

И като не можах да се видя със сестра си, купих й най-хубавото родопско одеало, опаковах го и с кратко писъмце й го изпратих по пощата.

Нейни съселанки ми разказаха следното:

- Беше като побъркана. Викаше из село Одоровци, че има колет от България, от най-малкия си брат. Ние, комшийките, се стекохме при нея - ръцете й трепереха и разпечатвахме заедно колета. Сълзите й капеха върху хартията. И те едрееха.

Дъхът ни секна, когато разгнахме родопското одеало. То светеше цялото - непипано и дъхаво - с такива ярки цветове като слънце. Тя зарови ръце в одеалото - рида, рида и накрая ни каза:

- Няма да го постилам и няма да се завивам с него. Ще го гледам - в това одеало са очите, ръцете и обичта на брат ми. И когато умра - първом ме увийте в това одеало и тогава ме погребете.

Ние, всичките й комшийки, завихме като на умряло. А родопското одеало светеше като на Великден.

"Свиреп живот"

Не страдаше само сестра ми. Страдаха 125 000 българи, откъснати от Ньойския договор през 1919 г., за да се появи на-

Писах й: "Ще мина с влака за Белград. Чакай ме на гара Цариград, за да се видим. Носи букет цветя в дясната ръка, за да те позная бързо." И писах датата и часа на преминаването на влака.

Но за нещастие отложиха пътуването ми с влака с цяло деценонощие. По-късно една жена от перона ми разказа:

- Вчера, тук, на перона имаше една остаряла жена. Носеше букет цветя в дясната си ръка. Чака цял ден и цяла нощ - посрещаше и изпращаше всеки влак. Триеше с лява ръка сълзите си и нито един път не смени букета с цветя от дясната ръка в лявата ръка. Ти ли си брат й?

- Аз! - казах глухо и се качих на влака. Той потегли. Дълго махах на тази непозната жена от перона, която ме дари с новината. Сестра ми Дарка Николова Дишева от село Одоровци бе идвала да ме посрещне и бе

Никола Гигов с ръка на сърцето пред църквата, в която е кръстен

именованието "Западните покрайнини".

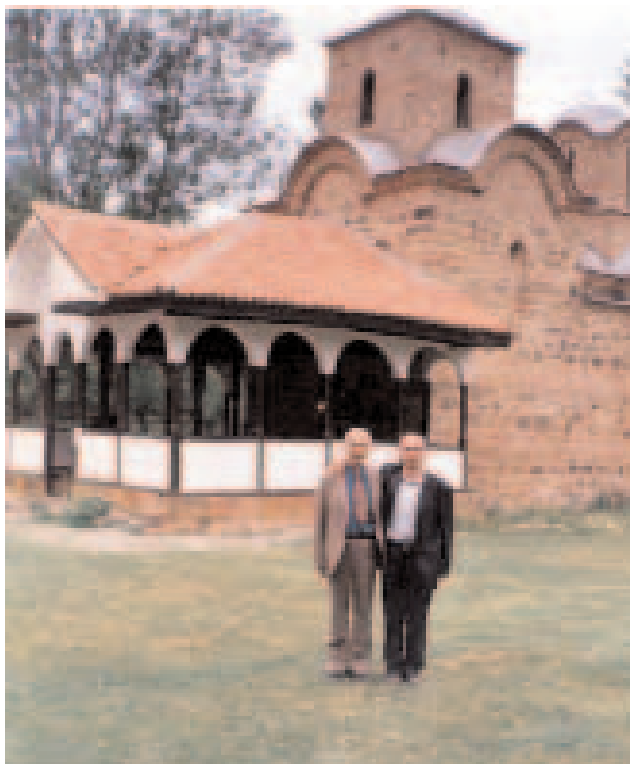
Написах книгата си "Свиреп живот" - нито в София, нито в Белград искаха да я публикуват. Изпратих я във Виена, но на границата ми конфискуваха ръкописа заедно с много снимки на за-

Никола Гигов (детето, над чиято глава има отметка) във втори клас

На моя Роден край - държавам
Единственията снимка,
китко прибукувам!
С обич Никола Гигов

Учителите: Сима Стефанов и г-н Томов
Към 70 деца аз в Вълците.
Снимката е правена, когато аз съм бил
във втори клас - учебната 1943/1944г.

Никола Гигов и Драган Иванов - Директор на ОУ „Братство“ в с. Звонци пред Погановския манастир

гинали българи. И не ми върнаха ръкописа и снимките. И още веднъж писах тази книга "Свиреп живот". И още веднъж ми я конфискуваха. И чак на третия път успях да я публикувам.

"Свиреп живот" започнах с една снимка на бежанци и с един цитат мото от Стилиян Чилингиров: "И ако вие искате

Писах "Свиреп живот" не с мастило, а с кръв и с вълчи зъби и кървави следи. Повечето от героите познавах като дете, а детската памет е нещо удивително точно. Всички тези герои се бореа и умираха пред очите ми, бранейки България и давайки живота си за нея...

да знаете какво е неправда и какво е рана в живото тяло на един народ, елате, непременно елате тука. Два пъти елате, ако сте българи. И ако искате да видите как соломоновата шега е станала действителна присъда в Ньой. Да видите как една международна граница прави от двора на един и същи човек части от две държавни територии. От едната страна на невидимата граница да въздиша църката, от другата да плаче побелялата от скръб майка... Оттук син да чака баща си, а оттатък баща да няма право да погледне към своя син."

Поетът Никола Гигов с племенницата си - 1 март 2007 г., с. Звонци

А какви гълбини има народната мъка и каква история - Паисиевата история е само един вик, страданията на грешния Софроний - епизод и дори "Записките" на Захари Стоянов са малка част от трагичната участ на българския народ.

А вечер в моя роден край се чува само воят на вълците. Помня дядо как ми говореше:

- Ние, българите в Западните покрайнини, нямаме право да носим оръжие и с голи ръце живеем сред вълците. Нямаме и писана история, нямаме доктор и поп.

В "Свиреп живот" описах подвига на Гюрга Ранчева, която по време на турското роб-

на братството, поломените паметници и - поименно - героите, които никой ги не знае. Ние живеехме горе като диви зверове, криехме се по чукарите, борехме се за един зальк хляб, бранехме свободата си и пеехме майчините си песни. Описах и герои, притиснати отвсякъде, които се самоубиват, но не се предават. Други герои си бяха направили свърталища посред вековните гори и поръчваха да бъдат погребани по българските обичаи. Поради липса на свещеник, майка ми бе приела ролята на оплаквачка, водеше ме за ръка при убитите и ковчезите и нареждаше като на свое чедо. Невръстен, аз поемах на-

Звонските минерални бани

ство помагала на комитите, хванали я и я вързали за краката над запален огън, с въже, преметнато през клон, издигнали я нагоре над огъня и я люляли бавно, да изгори. Косата ѝ пламнала, а литакът ѝ се свлякъл по нозете. Тя пицляла и се люшкала. От удари с чепик от носа и устата ѝ капела кръв, а плитката ѝ вече горяла... Тогава нахлули комитите и я спасили. Тя останала жива и обгоряла. Питала: "Много ли съм грозна?" А комитите ѝ отвръщали: "Гуго, Гуго, не сме виждали такава хубава българка като тебе!"

В "Свиреп живот" описах деца без закрила /с убити родители/, побоища над невръстни, цената

родната мъка и тя търсеше свои пътища, за да възкресе забравените и героични българи. За мене те са най-святите, защото са загинали за Родината, а не са получили нито една китка цвете от Родината.

За близо един век, вместо тези 125 000 българи от Западните покрайнини да станат чрез сватбите и децата си към 300 000, сега в Западните покрайнини има само 20 500 българи. Другите са унищожени като при смерч. А оцелелите са велики в своята храброст и издръжливост.

Така се роди книгата ми "Свиреп живот", а по-късно и книгата ми "Бежанци".

Слегва

инж. Тодор ЦЕЛОВ

Това изследване на Тодор Целов има уникален характер. За първи път е направен опит да се изгради цялостен модел на българската философия и начин на мислене. Представен е също и моделът на българската държава и бит като естествен резултат на тази философия и мислене. Значимостта на разглежданите въпроси е толкова голяма, че надхвърля рамките на настоящето и с пълно право авторът е поставил заглавието "Бъдеще в миналото".

За първи път трите стълба на българската философия - Учението за Върховното Единство, Учението за ДАО и Учението за Богомилите - са поставени редом един до друг в тяхното единство и взаимно генетическа връзка. С пределна яснота е показано, че на върха доминира учението за върховното единство, а учението за ДАО произхожда директно от него като резултат от дейността на Лао Дзъ, по български Боян. Много по-късно, след насилственото християнизирание на българите, Поп Богомил /Боян Магът/ създава Богомилското учение, наричано от богомилите общиарство. Изрично е подчертано, че в основата на общиарството стоят знанията на древните българи.

Оригиналният подход на автора води до разкриване на истини, които досега не сме подозирали. Ще изброя само някои от тях:

1. Българите са имали цялостна, логически обоснована и непротиворечива теория за произхода и строежа на Вселената.

2. Българите са познавали строежа на слънчевата система и са знаели, че нейният център е слънцето много векове преди Коперник и Нютон.

3. Социалните възгледи на българите обосновават такава структура и организация на държавата и обществото, при която робството и господарството са невъзможни, а ролята на парите като всеобщ бог-господар е изключена.

На преден план стои човекът с неговия разум и творческа сила.

4. За първи път е показано, че модерните социални теории на

нашето съвремие паразитират върху общиарската идея на богомилите. Но в новите учения, било социалистически, било комунистически, общиарската идея е осакатена и стерилизирана, така че с нищо не наподобява своя първообраз. Този факт дава отговор на въпроса защо комунизмът беше обречен неминуемо да загине още със своето раждане.

Официалната историческа наука сигурно ще оцени този труд като резултат от nihilизма на автора и пониженото му самочувствие като българин. Със сигурност и този автор - неспециалист и нечленуващ в еснафа на учените историци, ще бъде упрекнат, "загдето смята, че от Усури до Мисури са все Оногундури".

Моето горещо желание е да уверя непредубедения читател, че тези, идващи от миналото, знания имат изключително значение за днешните реалности. Те променят нашия собствен мироглед и ни дават възможности по друг начин да погледнем съвременния свят, да видим неговите недостатъци и да разберем какви са тъмните сили, които определят съдбата на съвременния човек.

И защо да не сме благодарни на нашите предци, че са прозрели бъдещето и са направили необходимото това прозрение да достигне до нас.

Инж. Георги Кръстев

Предговор

Дълги години историята на българите не даваше отговор на много въпроси, свързани с живота им от произхода до наши дни. Изучавайки историята, поднасяна в нашите учебни заведения, не получавахме отговор на въпроса за произхода на българите. Като се втъпяваше невярната теза за тюркския, монголския им произход, българите се определяха за номадски племена, които са се местили от територия на територия и накрая са се втели в славянската маса на Югоизточна Европа и са останали на Балканския полуостров. Преди Исперих историята не даваше никакви сведения за държавността и военното дело, за празничната система и традициите, за религията и вярванията, за общественото устройство, мирогледа и философията на българите. Определяха ги като номади езичници.

Тези пропуски историците обясняваха преди всичко с епизодичните сведения, тъй като нашите предци не са оставили писмени и други сведения за себе си. За болшинството хора, в т.ч. и за пишещия тези редове, това беше истина и не се замисляхме, а вземахме написаната история за чиста истина. Официалното становище не можеше да се пробие с никакви доказателства, различаващи се от него.

Историческата истина се оказва за съвсем друга. Тя е, че нашите

БЪДЕЩЕ

предци са оставили множество исторически паметници и още повече наименования на местности, през които е минал български крак, и те показват, че българите са една от най-старите народности, че произходът им няма нищо общо с тюркските народи, които са се появили на земята далеч по-късно.

Значението на името "българин" подсказва по-горе написаното, а именно - болг означава силен, могъщ човек, българин значи мъдър, знаещ човек.

Вероизповеданието им също потвърждава, че те са едни от най-старите народи на Земята. Бог Тангра е основното божество, на което са се кланяли българите. Бог Тангра в превод означава: Тан - Вселена, нак - човек, РА - бог или Бог Тангра е равно на космически разум.

Време е да се върнем към корена си и да създадем условия малка България да стане притегателен център за голямата диаспора българи, пръснати по света. Изпълнението на горното е възможно, въпреки всички трудности на пътя, само от мислещи по български българи.

Изложеното по-долу не е художествена измислица, а фактологическа истина, взета от историческите паметници, оставени от българите и от изследванията на авторите, посочени в края на този труд.

12.III.2003 г.
Авторът

I. Българите в историята

Въпреки многобройните следи, оставени от българите в Азия и Европа, въпреки сведенията, съобщени от арменски, арабски, византийски и други изследователи, историята не се познава. Историята на България, която се изучава в българските училища, започва от Кубрат. Проучванията показват, че България е съществувала хилядолетия преди него. Миналото на България не се познава и причините за това са най-малко две: външни - свързани преди всичко със съпътстващите врагове; вътрешни - свързани с повърхностното тълкуване на сведенията, оставени за българите и умишленото изопачаване на историческите факти и събития.

Ето какво пише по този въпрос г-н Христо Маджаров: "...Най-онеправдан от този nihilистичен принцип /разбирай римското правило "Разделяй и владей"/ се оказва българският етнос:

- Дунавските българи бяха разединявани чрез фалшифициране на македонска, тракийска, добруджанска и др. народности, а волжските българи са именувани съответно татари, чувашки, башкири, чеченци;

- Територията ни намалява като шагренова кожа - навсякъде граничим с наши земи;

- Древната ни история бе скрита, а новата - изопачена;

- Това е коварен удар срещу българознанието като цяло..."

Ние бихме казали, че това е коварен удар срещу истината за развитие на човешката цивилизация, отричане на огромния принос на българския етнос в този процес, защото истината пречи на някои, които векове наред са ползвали достиженията на българския род за свои цели.

Проучванията на останалите от българите сведения под различни форми показват, че горното съждение е вярно.

1. Българският календар - оказва се, че предците ни са създали най-практичния и точен календар. В наше време се ползва Григорианският календар, който, по изследванията на Йордан Вълчев, също е български. И той, и българският календар, произлизат от древния български зодиак.

2. Държавността на българите е привличала околните племена, които доброволно са се присъединявали към българския род, защото са получавали защита и са намирали:

- уважение на закона;
- равнопоставеност пред закона;

- трудът е бил най-висшата човешка добродетел и ценност;

- всеобщо и задължително обучение и трудово възпитание на децата.

3. Културата на българите, която се изразява и потвърждава от някои характерни черти на техните обичаи:

а/ свято спазване на дадената дума;

б/ нетърпимост към лъжците и клеветниците;

в/ необикновена човешка чистота и почтеност;

г/ силно чувство за ред и справедливост;

д/ празнична система и традиции без аналог.

Могат да се изброят още качества на българите, които са привличали към тях съседните племена и са посявали семената на човешката цивилизация, но в същото време са им създавали и много врагове.

За съжаление, враговете на българския род са тези, под чието въздействие е изопачена българската история. Този процес започва от Княз Борис I /Покръстител/ унищожил 52 боилски рода и разрушил българския модел за държавност. Преминава през Възраждането, за да се стигне до днешния ден, в който нашите историци пишат българската история, мислейки по византийски.

Време е българската история да излезе от пепелището на

В МИНАЛОТО

забравата, а това могат да направят единствено историци, които мислят като българи, които да мислят, както е мислил хилендарският монах Паисий, пишайки историята на българския род.

Сега, в началото на третото хилядолетие, започва подем на националното самосъзнание. Българският дух се събужда, много българи започват да мислят като българи и от това се ражда едно движение, което ще даде начало на един световен феномен - "Малка България ще стане център на огромния български свят, разпилян по Европа и Азия."

Нашата задача в това изложение е да запишем известно за философията на българите изобщо и в частност социалната им философия. Проблемът е изключително труден и то не толкова от фактологическа недостатъчност, а по-скоро от човеколюбивите принципи на тази философия, която е създала още в древността държавни условия за свободно и равнопоставено положение на всички, живеещи на територията на държавата, а също и алтернатива на сегашната световна уредба. Надменността на днешната паристокрация /капиталокрация/ и нейната алчност са препятствия, които възраждащият се български дух ще среща по пътя си. Мислейки по български, тези препятствия ще бъдат преодоляни.

Приемаме условно, че в изложението по-долу ще пишем *българи*, българска държавност, българска културна идентичност, тъй като писаното е *за българите*, независимо кой как ги е наричал и нарича.

II. Социална структура на българското общество

Разглеждайки структурата на българското общество, не можем да минем без изясняване на държавната система, която е чисто българско творение и няма аналози при други народи. Държавността на един народ в известна степен се определя от титлите на длъжностните лица в управлението ѝ.

В основата си българското общество се е делило на три съсловия, които определяли и йерархията на участие в живота му, а те са: БОИЛИ, БАГАИНИ и ОБИКНОВЕНИ БЪЛГАРИ.

На върха на обществото е стоял върховен водач, наречен КАН. Най-големият син на КАНА бил КАНАРТИКИН.

Съсловието БОИЛИ е представлявало държавната йерархия. Знае се, че държавата се е управлявала от БОИЛСКИ СЪВЕТ /Съвет на старейшините/, съставен от 100 /сто/ боили. Начело на Боилския съвет, като първи сред равните, е стоял КАНЪТ. Боилският съвет е приемал закони и е определял вътрешната и външната уредба на държавата и взаимоотношенията с другите народи във война и мир. КАНЪТ можел да взема и самостоятелни решения, но много рядко и в изключителни моменти от живота на държавата.

В управлението на българската държава, освен Боилския съвет, е имало общо 37 вида управленски титли, което говори за една внушителна държавна пирамида. Не е възможно в това изложение да се изброят всички титли в държавното устройство, но имената на някои от тях звучат така: *зиткоу-инирго-боила*;

кана-боила-колобър; багатур-боила-колобър; зиткоу-мир и други.

Ако се прибавят и военните титли, броят на държавните и военните титли надвишава четиридесет.

За съжаление много от титлите в държавната йерархия все още не са преведени и не се знае тяхното място в йерархията и изпълняваните функции. Това тепърва предстои да се изяснява и ние сме убедени, че загадката им ще бъде изяснена и ще се разкрие особеността на тази само-родна българска държава, което ще покаже развитостта на нашия народ и високата му култура.

Българската държава е огледалото на българската културна идентичност, а от това, което вече се знае за нея, може да се каже, че там, където са били огнищата на най-старите човешки цивилизации, се откриват прабразите на особените български титли - *боила, багаин, жупан, кавхан* и др. Това означава, че българите стоят в центъра или поне около центъра на народите с най-развита цивилизация и култура. Не е случайно и това, че българите са пренесли в Европа една от най-старите дворцови и военни системи, съществували някога в света. Ето защо държавната система показва високото ниво на развитие на българския етнос и неговото влияние в човешкото развитие.

Военната йерархия на българите не повтаря, но отговаря на държавните традиции и е поставена така, че да съответства най-пълно на изискванията на времето. В основата на вертикалната военна субординация стоят званията КАНА, БОИЛА и БАГАИН. Те са едновременно административни и военни титли.

Военната организация на българите напълно е отговаряла на развитата държавна система и е била твърде ефикасна. Тя има напълно завършен вид. Вертикалната военна субординация е в съответствие с хоризонталното деление на родове войски. Конните отряди са командвани от БИРИ-БАГАИН и БАГАТУР-БАГАИН.

Бири-багаинът е командир на конния лековъоръжен отряд, а багатур-багаинът е командир на тежковъоръжения конен отряд.

СЕТИТ-БАГАИН и ИЧИРГО-БАГАИН отговарят съответно на командирите на стрелковите отряди - лековъоръжени стрелци и тежковъоръжени пехотинци.

ЮК-БАГАИНИ са командирите на специалните войскове части, състоящи се от обковани в желязо волски коли /на съвременен език танковите и артилерийските части/.

Армията е имала разклонена структура и се е състояла от 5 /пет/ вида войскове подразделения - леко- и тежковъоръжени конни отряди, лековъоръжени стрелци, тежковъоръжени пехотинци и специални войскове части. Към тази структура, като неизменна част, са били специалните отряди от разузнавачи,

наречени ХУНСАР.

Имайки предвид гореказаното, може с точност да се заяви, че българите са донесли в Европа освен нова държавност, нова военна организация, в т.ч. и защитни амуниции като сабята, гъвкавата ризница от халки, обкованите коли, два вида особени обсадни кули, конската сбруя юзди и стремени.

Военната организация също говори за високото културно равнище и техническата съоръженост на българите.

Както видяхме от изложеното дотук, държавната и военната системи взаимно са се допълвали и прониквали. Но това не е всичко, ръководните длъжности и в държавната, и във военната йерархии са заемани не по наследство, а по изявени способности. Да си припомним един от принципите на държавата на българите - "Всеобщо и задължително обучение и трудово възпитание на децата", за да обясним особеното положение на способните и доказалите своята способност представители на трите съсловия - *боили, багаини и обикновени българи*. Животът в държавата е имал до такава степен демократичен характер, че всеки според способностите си е заемал място в държавната йерархия. Нещо повече, въпреки принадлежността им към отделни съсловия, всеки е бил равноправен и равнопоставен в държавата, в която живее, и това е голямата придобивка и достижение на българите. Именно това е играло особена роля за доверието на обикновените българи към държавата и готовността им да работят и да я защитават съобразно своите възможности.

Това дава отговор на въпроса защо сега, в началото на третото хилядолетие от Христа, българите обичат Родината си, но нямат доверие в собствената си държава. Защо? Затова, защото тази държава като модел не е българска и не отговаря на представите на българина за предназначението и функциите ѝ. С други думи, някога държавата е слугувала на народа си, а сега е точно обратното.

Съсловието на обикновените българи е съставлявало преобладаващото мнозинство и то е било резервът, от който държавата е черпела управленски и изпълнителски кадри за държавната и военната йерархия. Трудът на всеки българин, независимо от съсловието, към което принадлежи, е бил полезен и признат.

Древните българи са ценели особено много две неща: свято спазване на дадената дума и това, че принадлежи към една колкото голяма, толкова и привлекателна общност, която има минало, настояще и бъдеще. У древните българи желанието да служат, готовността да се жертват за своя род е идвала не по нечия заповед отвън, а е била родов навик.

"Болестите на човека са се появили в момента, в който е започнал да добавя към храната си сол."

Пол Брег

Натриевият хлорид, наречен готварска сол, както и всички хлориди на калция, бария, калия и много други неорганични соли, не могат да се усвоят от организма и нямат никаква хранителна стойност. Те са отпадъци, които организмът се стреми да изхвърли.

Солта уврежда и умъртвява вкусовите телца на езика и той става нечувствителен към някои отрови, ферменти, гнилости, нитрати и други вредни съставки в храната. Получава се вкус "далтонизъм". Човекът е нещастен, защото не усеща прекрасния естествен вкус на продуктите, с които се храни. Храната става все по-безвкусна и изисква все повече сол. Тя умъртвява голяма част от клетките на повърхностния слой и слизестата обвивка на целия стомашен тракт, като предизвиква възпаления, водещи до гастрит, колит и язва. Уврежда нежните власинки на червата, през които попада в кръвоносната система, а оттам и до всеки орган на тялото, където също не бездейства. Най-тежки поражения солта нанася върху безкрайно фините и нежни филтри на бъбреците, като предизвиква в тях възпаления. Естествена реакция на организма е да разтвори солта, за да я изхвърли, за което е нужна повече вода. Оттам се получава аномалната жажда след употреба на солена храна. Стомахът се мие с вода, за да се освободи от солта. Процесът на "промиване" на солта от организма е свързан с няколко нежелателни ефекта: разреджана на стомашния сок и нарушаване процеса на храносмилането; обезводняване на тъканите, което ги довежда до критично състояние; натоваване бъбреците, болезнено отичане на крайниците, където водата се насочва, за да промие утаените в тях излишни количества сол.

Солта е термолабилно вещество. В процеса на готвене при температура 100°C отслабва връзката между натрия и хлора. По-голямата част от хлора се използва за варене на белтъчините, а натрият се свързва с въглеродния двуокис, който се отделя от клетките на тялото като безвреден карбонат на содата. Той е нестабилен и, ако е в по-голямо количество, се разпада и оставя натрия свободен. Ако няма киселини, с които да се съедини, заедно с водата създават съединението натриев хидроокис (сода каустик). Свободният хлор има силно киселинно действие. За неговото неутрализиране се изразходва голямо количество калций, който се извлича от костите.

СОЛТА

Дейността на сърдечния мускул се регулира чрез подходяща равновесна концентрация на естествени органични натриеви и калциеви соли в кръвта, получаващи се от цвеклото, морковите, картофите, ряпата и други. С повишаването на натрия от солта се получава нарушаване на равновесието, което води до учестяване на сърцебиенето, аритмия и повишаване на кръвното налягане. Оттам следва хипертонията с неизбежните инсулт и инфаркт. Повишеното количество на неорганичен натрий в организма е предпоставка за рак. Солта усилва до болезненост чувствителността на нервната система и възбудимостта на организма.

Една от най-наивните и масово разпространени заблуди е, че йодираната готварска сол "храни" организма с йод. Йодът, както и самата сол, са неорганични химически елементи и могат само да бъдат изхвърлени вън от тялото, след като нарушат вътрешния биохимичен баланс.

Нека обобщим с какво човека заплаща за "удоволствието" да яде сол:

- вкус "далтонизъм";
- увреждане на стомашно-чревните пътища;
- нарушаване на храносмилането;
- нарушен минерален баланс;
- претоваване и увреждане на бъбреците;
- отичане и подуване на крайниците;
- подпухналост на цялото тяло;
- съхнене на устата и напукване на устните;
- загуба еластичността на кожата, водеща до преждевременно състаряване и лош външен вид;
- излишен разход на биологична енергия за промиване и прочистване вместо за пре-

работване на храната;

- окисляване на организма, водещо до извличане на калций от костите, остеопороза, разрушени зъби, шипове, коксартроза и т.н.;
- усилена чувствителност и възбудимост на нервната система;
- нарушена работа на сърцето и сърдечно-съдовата система;
- предпоставки за рак.

В края на краищата се оказва, че великият чичо Брег както винаги е прав. Много от болестите са причинени от употребата на сол.

Солта е силна отрова. Тя унищожава всички микроорганизми, поради което се ползва за консервант. Сол има дори в кравето мляко. На животните се дава сол, за да пият повече вода и да дават повече мляко. Ние буквално сме обсадени от тази бяла отрова. Можем да си позволим не повече от 3 гр. на денонощие, не защото ни е нужна, а защото това са отделителните възможности на организма.

В последно време в диетичните магазини се появи т. нар. "диетична сол", съдържаща калиев и натриев хлорид в съотношение 2:1. Унищожителният ефект на този шедевър на човешкото невежество в сравнение с готварската сол е по-малък от разликата в цените им - около 100 пъти. Неетично се злоупотребава с твърдението, че "организмът се храни с природен калий и натрий". В рекламите се казва истината, но не цялата. Калият и натрият тук са природни, но са неорганични, т.е. неусвоими химични съединения. Храненето с тях е заблуда. Калият има водотделителен ефект и влияе на водния баланс на организма. За правилен воден баланс, съотношението между калий и натрий трябва да е 20:1. Т.е., освен всички други ефекти на готварската сол, тук ние се сдобиваме и с някои "екстри" - силно задържане на течности в организма, затруднения в клетъчно-то дишане, отслабване на имунната система и нарушения в растежа.

И все пак изход има. Солта може да се замени с много и далеч по-приятните овкусителители - могоданоз, копър, сминдук, чубрица, мащерка, чесън и много други подправки. Те не само са по-приятни от солта, но са и полезни. Количеството сол в храната трябва да се ограничава постепенно, докато се привикне на липсата ѝ.

Със сол древните египтяни са мумифицирали своите скъпи покойници. Днес ние правим същото със себе си приживе?

Тошко ТОДОРОВ
кабинет по квантова медицина
тел. 02/ 84313 70; 0878 544 006

Милена АТАНАСОВА

Основни представители: Маточина - многогодишно тревисто растение с характерна лимонена миризма.

Използвани части от растението: Листата и връхчета на стеблата (*Herba and Folia Melissa*).

Основни биологично-активни съставки: Етерични масла (цитрал, цитронелал, гераниол), танини, фенолни киселини (кафена), тритерпинови киселини (олеанолова, урсолова), флавоноиди.

Здравни ефекти: Притежава добре изразено седативно, леко сънотворно, спазмолитично и карминативно действие. Благоприятно повлиява редица функционални разстройства на храносмилателната система - подобрява апетита, стимулира стомашната секреция и отстранява ферментативните анома-

ЕСТЕСТВЕНИТЕ ЛЕКАРСТВА

МАТОЧИНА

(*Melissa officinalis*)

лии. В народната медицина се използва за лечение на редица заболявания като невроза, сърцебиене, дисменорея, меланхолия, а също и при жени в климакс.

Приложение: Влиза в състава на редица билкови продукти, добавки към храната и билкови чайове. Приготвя се и като запарка - две супени лъжици (5 - 4.5 г) ситно нарязана дрога се заливат с 2 чаени чаши вряща вода. След изстиване се прецежда и се изпива за един ден.

Противопоказания: Влиза в състава на редица билкови продукти, добавки към храната и билкови чайове. Приготвя се и като запарка - две супени лъжици (5 - 4.5 г) ситно нарязана дрога се заливат с 2 чаени чаши вряща вода. След изстиване се прецежда и се изпива за един ден.

Русия поема нов път на развитие - живот в родови имена

От стр. 1

На 5 януари 2007 г. (понеделник) Първият вицепремиер на Руската Федерация Дмитрий Медведев проведе интернет-конференция, посветена на реализацията на четири приоритетни национални проекта - "Здраве", "Образование", "Достъпно жилище", "Развитие на агро-промишления комплекс". Организаторите на конференцията предупредиха, че на обявения сайт няма да се приемат въпроси извън посочената проблематика. Въпреки това, за една седмица на сайта бяха зададени почти 8 100 въпроса от около 122 500 души. За малко повече от два часа Медведев говори по 41 от най-актуалните теми. Той обеща, че всички въпроси ще бъдат анализирани и подателите им ще получат отговор или на самата конференция, или впоследствие - на електронните си адреси. Още в началото той предупреди: "Ще отговоря на най-популярните запитвания, но, като се има предвид общият им брой, е ясно, че няма да мога да обърна внимание на всички. Ангажирам се на всички стратегически въпроси да дам отговор и с цялостната си дейност."

По въпроса за жилищата

Като пример ще посоча Белгородска област. Заедно с губернатора влязох в един от офисите, които се занимават с продажба на земя, привлече ме нейната цена. Там предлагаша малки парцели, доста по-малки от хектар - около 25 декара, но цената на тази земя в условията на съвременна Русия е практически нищожна - 10-15 хиляди рубли. Задължението при закупуването на подобен парцел е в срок от пет години на него да се построи къща, а освен това в рамките на три години той да не се продава, за да не се допускат спекулативни сделки със земята. Според мен това е един много добър проект.

Уверен съм, че родовите имена не са фантастични по размер и цена имоти, а нормални парцели земя с нормални къщи. Ние имаме опита с малоетажното строителство, трябва да го разпространим - зая-

ви ръководителят на националния проект. Държа да напомня, че вече са подготвени поправки в Жилищния кодекс, които ще стимулират именно подобно строителство. В него са предвидени средства за изграждане на комуникации и пътища в размер на 3,5 милиарда рубли.

В мащабите на огромна страна като нашата не е необходимо всички да се концентрираме върху малки късчета земя в мегаполисите, много по-полезно за здравето на държавата е да се разпределим по цялата ѝ територия - каза в заключение Дмитрий Медведев.

Кой е Дмитрий Медведев?

Първият вицепремиер на Русия е роден на 14 септември 1965 г. в Ленинград. Завършил е Юридическия факултет (катедра гражданско право) на Ленинградския държавен университет през 1987 г. и аспирантура през 1990 г.

През студентските си години се занимавал с фотография, увличал се по рок-музика, тренирал вдигане на тежести.

Женен е, има син Иля, роден през 1996 г.

Медведев е кандидат на юридическите науки, доцент.

В периода 1990-1999 г. е преподавател в Санкт-Петербургския държавен университет и едновременно с това е юридически съветник и консултант на няколко големи фирми от лесо-промишления бизнес. От 2000 г. (с прекъсване от 1 година) е председател на Борда на директорите на "Газпром".

През 1999 г. влиза в политиката като заместник ръководител на правителствения апарат на Руската Федерация. Година след това е заместник ръководител на Администрацията на Президента на Федерацията. От 2000 до 2003 г. е назначен за първи заместник ръководител на Администрацията на Президента. След това 2 години е ръководител на тази Администрация.

Понастоящем (от 14 ноември 2005 г.) е Първи вицепремиер на Русия.

Потенциален кандидат за Президент на Русия

През януари 2007 г. Дмитрий Медведев е основният потенциален кандидат за президент на РФ. Според социологически проучвания на първия тур на президентските избори за него са готови да гласуват 33%, а на втория - 54% от избирателите.

Федерация за духовно единение "Роза"

и
Фондация "Проф. Николай Райнов"

организират национална конференция на тема:

"Николай Райнов - светилник на Истината",

която ще се проведе на 01.04.2007 г.

от 10:00 до 17:00 часа

(почивка 13:00 - 14:00 ч.)

в Дома на архитекта на ул. "Кракра" № 11, етаж 2, гр. София.

За контакти:

Федерация за духовно единение "Роза"

Ел. поща: fde_roza@abv.bg

Тел: 0886 / 72 06 52, 0878 / 70 10 79, 0887 / 51 63 92

Уеб: <http://UnityRose.LiveJournal.com>

Фондация "Проф. Николай Райнов"

Ел. поща: diana@rainovart.org

Тел: 02 / 989 42 73, 0888 893 68 68

Уеб: www.rainovart.org

БЪЛГАРСКОТО РОДОЛЮБИЕ В МИНАЛОТО И СЕГА

ПРОФ. Д-Р ГРИГОР ПОПИСАКОВ

КОЕ ВДЪХНОВИ ЯВОРОВ ДА НАПИШЕ СТИХОТВОРЕНИЕТО "ЗАТОЧЕНИЦИ"
/Из спомените на един родолюбец/

Николай КАФТАНДЖИЕВ

ДВЕ ДУМИ ЗА АВТОРА И НЕГОВИЯ РОД

Най-обемното публикувано българско родово дърво е дело на проф. д-р Григор Пописаков и на неговия син доц. Ангел Пописаков. През 1987 г. бащата отпечатва труда "Изследване на Баневия род от с. Ковачевица". Той обхваща сведения за 1207 родственици. Както ще напише по-късно синът му във второто проучване: "Краят на първото родово изследване се ознаменува с провеждането и на първата родова среща на Баневия род /19-20 септември 1987 г./ в село Ковачевица. Там се събират над 500 родственици, които са горди и щастливи да се запознаят взаимно и да открият своите дълбоки родови корени." Следващото проучване е на доц. Ангел Пописаков и излиза през 2002 г. - "Баневият род от село Ковачевица." /Второ родово изследване/. То вече обхваща 2259 души и стига по време до края на XIX век. И от двете проучвания се вижда, че основната черта на този бележит български род е БЪЛГАРСКОТО РОДОЛЮБИЕ.

От двата разговора с проф. Пописаков, както и от запознанството ми с част от архива му, до която се докоснах, мога да твърдя, че той е един от големите български учени в областта на икономиката, едновременно явление /феномен/ и в прекия, и в косвения смисъл на тази дума. Вероятно след година-две другаруване ще мога да напиша и книга за него и рода му. Сега се ограничавам да разкажа с негови и мои думи и редове само за една страница от родолюбивата българска история, свързана с неговия дядо, баща и Яворов.

ПЪРВИ СПОМЕН НА ГРИГОР ПОПИСАКОВ

Бил още малко момче. Близки и познати се събрали в бащиния му дом на седянка. Когато запели стихотворението "Заточеници" на Пейо Яворов, баща му силно се развълнувал и излязъл от стаята. Цяла седмица ходел мълчалив, вглъбен в себе си. Причината била, както научила челядта му накрая, че той бил сред заточениците, които големият поет обезсмъртил чрез творбата си.

ДЯДОТО И БАЩАТА НА ГРИГОР ПОПИСАКОВ

От това време минали много години. Пописаков, след като се пенсионира, за-

почнал да проучва своя рода и свързал детския си спомен с родолюбивото дело на своя баща и дядо по бащина линия.

Дядо му, поп Исак Ангелов Банев, роден през 1860 г., членувал в Македоно-одринското опълчение. Доц. Ангел Пописаков пише за него в цитираното проучване: "В неговата къща и в плевнята му било укривано оръжие на комитите от селото. През 1903 г. шпиони го предали на турските власти, които го арестували. Обискирали дома му за оръжие, но то било така добре скрито, че не могли да намерят никаква следа от него и се наложило да освободят арестанта. Месец по-късно било получено нареждане от властите в Цариград до бея на Неврокоп /Гоце Делчев/ поп Исак от Ковачевица да бъде заловен, убит и изгорен на мегдана на селото за назидание на комитите. Научавайки за тази заповед, един турчин, който служел при бея, но бил приятел на поп Исак, му пратил бележка по човек /става дума за сина на турчина, който, препускайки на кон, му я занесъл/, за да го предупреди за опасността. Същата вечер, 2 май 1903 г., поп Исак избягал през Велинград в България и поради смъртната си присъда останал там и служил като свещеник в с. Леново, Първомайско." /цит. съч., с. 10/.

Доносникът, живеещ също в Ковачевица, продължавал своето пъклено дело. Членовете на организацията решили да го накажат по възможно най-жесток начин - през 1902 губили сина му, още повече, че и той бил предател като баща си. Следващите редове ги няма в посочените проучвания. Те са плод на непубликувани спомени, допълнени от разговорите ми с Григор Пописаков.

Бащата доносник обвинил за убийството Ангел Пописаков, син на избягалия поп, баща на проф. д-р Григор Пописаков.

Случаят се оказал трагичен за Ангел и много заплетен. Задържаният млад човек, въпреки инквизициите, отказал да се признае за убиец. При едно от свижданията, както пише Григор Пописаков, дошъл един от членовете на Македоно-одринската организация и му съобщил, че трябва да отстоява истината за невинността си, защото, ако представи алиби за себе си, с каквото разполагал, за убийството щяла бъде обвинена Организацията и тогава турците щели да убият десет комити, нейни членове, с каквито били пълни турските зандани. "За спасението на тези хора - му казал дошлият, - ти само ще отстояваш, че не си виновен, и ще проявяваш твърдост да издържиш присъдата. Тя ще бъде затвор от няколко години, защото не си убил турчин, а Организацията ще подготви бягството ти от затвора, където и да се намира той." Към тези думи, разговарящият с мен Григор Пописаков, допълни, че пратеникът съобщил на младежа, че неговият баща знаел за решението на Организацията и бил съгласен с него.

"След няколко седмици - продължава моят събеседник - осъденият бил изпратен със силна охрана в Серския затвор. Тук отново се водило следствие, придружено с инквизиции. Дошло време и за съд. Кадията /съдията/ произнесъл присъдата: Ангел се осъждал на седем и половина години

затвор, които да бъдат прекарани на заточение на остров Родос. Присъдата не подлежала на обжалване и веднага в съда поставили верига на крака и белезници на ръцете му.

Няколко дни след осъждането Ангел бил преместен от Серския затвор в затвора на солунското пристанище. По пътя го охранявали двама войника на коне, а той вървял пеш с влачещата се верига. Тя била дълга и направила рана на крака му. Въвели го на пристанището в голямо полуосветено мазе. Имало и други затворници, оковани във вериги. Там прекарвали нощта, насядали на влажната земя. На другия ден след обяд ги извели един по един, без да знаят къде ги отвеждат. У Ангел се появила мисълта, че ще ги убият и хвърлят в морето."

Очаквайте: "Сбогуването на заточениците с близките си на Солунското пристанище, сред които е Яворов, и стихотворението му "Заточеници".

www.academiaorphica.org

Академия Орфика - Творчески клуб

Периодичност - всеки трети петък на месеца
Място на провеждане - читалище "Николай Хайтов" - гр. София /до кино "Изток"/
Време на провеждане - 18.30 - 20.30 ч.

График за 2007 г.

Април - 20.04. - "Думосложение" - представяне на Венцислав Йорданов Динев
Май - 18.05. - "Прозрение" - за Орфей в навечерието на Деня на славянската писменост и култура
Юни - 15.06. - "Орфепоклонение" - среща със Здравка Владова-Момчева, българска поетеса, живееща в Лондон
Юли - 20.07. - "Орфеизложение" - за Людмила Живкова и тракийската култура - съвместно с ФДЕ "Роза"
Август - 17.08. - "Орфеиждивение" - Зовът на свещените места
Септември - 21.09. - "Сполучление" - представяне на произведения, вдъхновени от свещени места
Октомври - 19.10. - "В сакрално моление" - за вътрешното мълчание, което пречиства и твори
Ноември - 16.11. - "Оценностение" - за ценностните приоритети на личността
Декември - 21.12. - "Рождествение" - открита продукция на работата през 2007 г. на орфическите работилници на Творческия дух

За контакти:

Албена А. Янкулова - Водеца Творчески клуб
в Академия Орфика
моб. тел.: 0886 72 06 52; 0878 70 10 79
e-mail: academiaorphica_tvoretz@abv.bg

Идеята ни е да представяме стойностни не-комерсиализирани творци в областта на всички изкуства.

Всеки понеделник от 17.00 до 19.30 ч. във
Вегетарианската къща на бул. "Патриарх Евтимий" №10 в Ангелската стая - свободни дискусии и неформално общуване.
Тел. на ресторанта: 02/981 56 77

Човечеството е оцеляло, защото се е смяло

**Екатерина СТАЕВА,
Велинград**

Никой и никога не обича да го лъжат. Но има един ден, когато това е разрешено, и той е Първи април - ден на шегата и лъжата. С особена почит се отбелязва в Габрово, което си е извоювало името на Световна столица на хумора. От Габрово непрестанно блика свежият габровски хумор. Жителите на града са пословични със своето остроумие. Там всичко е различно от другде, защото водещото начало е усмивката. Даже и да са зле, те се успокояват с това, че може да са и позле. Гордеят се със способността си от нищо да направят нещо, а също и с изобретенията си в областта на икономическите идеи. Смята се, че те са откриватели на модата на тесните панталони и късите поли, режимът на горива и енергия, кибритите с една драскалка и др. Само там, във веселата столица

на България, има Дом на хумора и лъжата, открит на лъжовния първи април 1972 г. Но това не е всичко. Славата на габровския хумор се разнася не само на планетата Земя, а и в необятния Космос. На първи април 1976 г. украинският астроном Николай Черних открива в Космоса малка планета и я нарича на града прочул се с хумористичните си традиции. Така габровци се сдобиват с "резервна площ за всеки случай".

На лъжовния първи април посрещат гости не само от ця-

Домът на хумора и сатирата в Габрово

Хитър Петър, художник Илия Бешков
лата страна, но и от чужбина. Здрависват се с думите "добре дошли и отишли". Черпят гостите с "едно кафе за двама" и то в специални "чаши за неканени гости". Много често употребяват израза "дай си торбата да те нагостя" или "ела ми на гости

да те вода у съседите, да видиш как посрещат".

Говори се, че габровци режат опашките на котките, та да минават по-бързо през вратата, да не изстива стаята. Вечер палят лампа в курника, та кокошките да мислят, че е ден и пак да снасят. На празник играят хорото по терлици, за да слушат севлиевската музика и т.н.

Големият шегобиец Радой Радин каза за тях: "Габровци никога не са ставали Колумбовци и Магелановци, защото едно откривателство е несигурна работа. Няма габровци Едисони и Маркони, защото опитите не са бадева. Няма Ван-Гоговци и Пикасовци - никое изкуство не се оценява в момента. Габровци са откриватели, изобретатели и новатори в областта на идеите! И по-конкретно - в икономическата наука."

Честит да бъде първи април на всички и... умната! Внимайте да не ви излъжат!

Лазаровден и Цветница В християнската Вяра

Лилия СТАЙКОВА

Лазаровден

*Радвай се, радвай, домакине,
че са ти дошли лазарки.
Колкото шума по гората,
толкоз здраве на тази къща.
Колкото дърва по полето,
толкоз здраве на таз къща.*

Лазаровден се отбелязва в последната събота преди Страстната седмица. Народът ни смята, че Лазар заповядва на горите и шумаците. С брадва сече дървета и прави ниви за оране, отвоюва пространства за човека от хаотичния, неподреден и чужд свят и така установява ред и поставя граница между световите.

Лазаровден е празник на нивите, пасбищата и горите, но и празник на момичетата, които след като лазаруват, придобиват нов социален статут - могат публично да се момеят, да се обличат и държат така, че да ги харесват ергените, да имат любим, да се омъжват. Денят се нарича още Лазарова събота, Лазарица, Лазар. Три обредни ритуала са свързани с него - лазаруване, избиране на кумица и боевик. И трите са свързани с прехода към минството, с любовта и задомяването.

Традиционният смисъл е лазарките да внесат във всеки дом своята обредна благословия за благоденствие и сбъждане на най-съкровени надежди за всеки от семейството. В пространния обреден цикъл лазарски песни има подходящи текстове за всяка възраст и социално положение. Образите в тези песни носят много старинна символика и звучат особено поетично. Дъщерята мома е пролетно цвете или звезда. Синът ерген е напет юнак на красив кон и се надбягва със слънцето. Бащата е представен като могъщо родословно дърво. Децата са ято гълъби... Има песни и за основните поминъци - от земеделеца и овчаря, до златаря и учителя.

Цветница

В неделята преди Възкресение Христово /тази година на 8 април/ честваме Връбница или Цветница - красив и светъл ден в живота на християните. С този празник Българската православна църква припомня тържественото посрещане и влизане на Исус Христос в Йерусалим преди около две хиляди години. Шест дни преди еврейския празник Пасха /Избавление/ Той пристигнал в малкото градче Витания и с чудотворната Си сила възкресил мъртвия от четири дни Лазар. На другия ден Исус Христос потеглил за Йерусалим, а отвсякъде се стичали хора. По пътя Му те постинали дрехите си, а под нозете Му подлагали свежи зелени клонки с бели цветове. Хората Го посрещали с палмови вейки и с възгласи: "Осанна! Благословен Идещият в името Господне!" Две хиляди години по-късно с тържество и любов християните в България продължават да отбелязват това събитие.

Богослуженията за Цветница започват още от предишната вечер. През деня вярващите ходят да берат върбови клонки, ко-

ито символично заместват палмовите. Те се осветяват в храма със специални молитви - от тях идва и името на празника - Връбница. На самия ден след тържествената Света Литургия свещениците раздават върбовите клонки. Така с мисълта си всички участват в тържественото Христово влизане в Йерусалим и Го приветстват като Спасител на човешкия род. Християните отнасят в дома си клонка за здраве на здравите и за излекуване на болните. Вярва се, че осветената върба пази от всяко зло и затова се поставя върху домашната икона. Освен общата празнична служба, много от вярващите в България правят и курбан специално за здравето на свои близки. Въпреки че все още е времето на Великия пост, Българската православна църква позволява на празничната трапеза да се поднесе риба.

За празничния ден, от който започва Страстната седмица или седмицата на Христовото страдание, българите имат много имена - Връбница, Цветница, Разцветница, Момина неделя. Много и колоритни са обичаите, в центъра на които е върбата. Крежка, свенлива и смирена, тя е символ на женското начало. Вързана на кръста, "осигурява" здраве и в най-усилната работа. Хората вярват, че всичко, окичено с върба, ще бъде здраво през цялата година. Някога с върбови клонки извеждали животните на паша, с тях захранвали пилетата, за да са здрави. На някои места забивали клонки в градината, за да не я ровят къртици. Когато се задавали градоносни облаци, хората гледали през върбовите венци и се молели да ги отминат заплахата.

На Връбница - Цветница празнуват и всички, кръстени с имена на цветя, растения и дървета - в България те са един на всеки десети. Върбово венче на вратата у дома против уроки до следващата пролет е трайният смисъл на празника. А надеждата и молитвата към Господ са неизменни, за да не дава никому кръст по-голям отколкото може да носи.

Горска утра

Усилието на красотата да се изрази
се удряше в стената на мрака.
Болката се превръщаше в сълзи,
които утрото като роса изплака.

Трепти зелената горска ливада
в тиха нежност и утринна омара.
В усое то улулица още страда
с песента си протяжна и стара.

Трептят листата на младата осика.
Вятърът шепти и фучи в елата.
На открито между полегалата смрика,
по тревата като бисери блести росата.

Свела поглед тънката леска
се оглежда в бистрата вода.
Полъх младата калина приласка.
До реката слиза сърнешка следа.

Извисил се борът до небето,
долу здрачна, утринна прохлада.
Над старата скала във висинето
кръжат орел и орлица млада.

Тържествува творческият жест на
светлината
да разкрие красотата на нещата.

Йорданка К. Шуманова
Литературен клуб "Алеко"
при читалище "Хр. Ботев"
гр. Пазарджик

Специално за в. "РОДОВО ИМЕНИЕ"

ТОЛКОВА НАЗАД

Все тия кошмари в синята стая
на "моята" стара къща -
през нощта призраците на прадедите,
през деня кротките разговори
с неотдавнашните живи.

Всичко рухва.
И е слаба десницата на моето единичество
да спаси ронещата се мазилка на Спомена.
Прескочикобила, пиана кокошка, игра на гула
се преплитат
и спъват изтощеното ми тяло.

И все така ли ще бъде, Господи,
в останалите секунди до вечността!?
Ако е така, нека рухна и аз...
Тогава ще се кикотим нощем,
а през деня кротко ще си бъбрим.

На прага на моята стара къща...

Цветан АНДРЕЕВ
Дружество на писателите
към СБП
Михайловград /гн. Монтана/

ПОЖЕЛАНИЕ

Светлина Душата ти да сгрива,
радост от сърцето да струи.
Любовта през тебе нека преминава
и пътят твой завинаги да продължи!

Заедно с нея чудеса се сътворяват,
истина в кръвта ще закипи.
Съдбата твоя с Божията съединява.
Щастие в безмерното единство там лежи!
К. Николова, Г. Оряховица

Пълнолуние

Обичам тишината!
В ранна утрин в нея слушам
прощалния шепот на звездите.

Слушам денем
как щурецът си говори с мравката,
как заспиват вечер цветята,
а вятърът си шушука с листата.

Но една безсънна нощ,
чух как луната повелява
на нощния вятър:
"Разлюлей морето!
Искам да видя
гневното му око!"

Тя, съзерцаващата в нощното небе,
вижда всичко с котешкото си око.
Знае тайните на земята
и много от тайните на звездите.
А когато се изпълни
(както тази нощ),
прехвърля част от товара си
върху земята
и върху нас жените.

Йорданка К. Шуманова
Литературен клуб "Алеко"
при читалище "Хр. Ботев"
гр. Пазарджик

Вечните теми

Те са вечни. През всичките векове.
За свободата, робството, доблестта.
За онеправданите. Истината. Лъжата. Честността.
В тяхната характеристика звучат малко гласове.

Но само тогава творците са истински творци,
когато, застанали пред неистина,
посочат отсрещна - ето там е истина!
И нарекат подлещите смело подлещи!

Само тогава да се наричат творци си струва,
когато пренебрегват почести и награди.
Ах, безумни донкихотовци млади,
остават си хъшове, които в механата гладуват.

Само тогава защитават свещени писмена,
когато срещу мнозинството сами тръгват,
когато облаги никога не ги залъгват -
пред света защитават честно своята страна.

Такива, които обичат и служат на народа,
такива, които нито се продават, нито купуват,
които тръгват към бесилото, към ешафода,
но на лъжата никога не слугуват.

Те са на всяка нация вълшебният венец.
Безименни. Именни. Известни. Неизвестни.
Вечните теми ги посочват. Творци честни.
С една справедлива и заслужена титла - Творец!

Написано: 07.06.2002 г., 21.15-21.30 ч., Полихроно, Гърция
Димитрис Никос ГОМУДИС

Литературен клуб "Алеко" при читалище "Хр. Ботев" - Пазарджик

ОПИТЪТ ДА ВЪДЕ ЗАМЕНЕНА КИРИЛИЦАТА С ЛАТИНИЦА

ЕЗИКЪТ И ПИСМЕНОСТТА КАТО ОБЕКТ И СРЕДСТВО ЗА ПСИХОТРОННО ВЪЗДЕЙСТВИЕ

Продължение от миналия брой

инж. Рагу ПАНАЙОТОВ

"Ескалираща приемственост" се наблюдава и при следващото българско правителство след изборите на 17.06.2001 г. Вестник "Монитор" от 11.08.2001 г. ни осведомява, че поелият Министерството на образованието

и науката "бунтар с нежна душа" Владимир Атанасов е "за паралелното въвеждане на латиницата у нас". В това той вижда "причудлива идея, която има своите основания" и "изтъква Интернет-общуването и изписването на имената на фирми за довод в полза на въвеждането". От публикацията не става ясно откога датира тази негова идея, но можем да разсъждаваме над написаното, че "веднага след номинирането на Владимир Атанасов за просветен министър медиите припомниха, че по времето, когато шеф на просветата беше Веселин Методиев, Атанасов оглави екипа за създаване на държавни стандарти по литература. Тогава той заяви, че времето на националната идентичност е отминало, вкара Св. Валентин в учебната програма, посочи, че Каравелов е остарял, а "Аз съм българче" според него бил "националистически идиом в европейска България". Не се отказва от тези си думи, тъй като мисли, че националната специфика е проява на остаряло мислене. Според него зад формулата "национална идентичност" се крият балкански интереси. Този синдром бил описан най-добре от Страшимиров, мотивира се новият образователен министър." В същото време той "не желае да назове имената на хората, които са го препоръчали на премиера. Единственото, което отбелязва по този въпрос е, че са от учителската колегия" и че "лично с министър-председателя Симеон Втори се е запознал в средата на юли тази година". Още представи за възгледите на министър Атанасов по въпросите на националната идентичност ни дават и вестниците "Труд" от 22.08.2001 г. със статия от Милена Бойчева "Европейче съм! Обичам Алпите, Карпатите, Урал" и "Нова Зора" от 04.09.2001 г. с редакционна статия "Mr. Atanasoff, изчервихме се от срам".

А колкото до посочените два "довода в полза на въвеждането" на латиницата, става ясно, че министърът е непростимо слабо запознат с компютърната техника, която с нищо не ограничава общуването както чрез латиницата, така и чрез кирилицата, и чрез китайски и японски йероглифи, и на арабски, а ако пожелаем и на глаголица. В същото време, според приложената логика излиза, че самото наличие на фирми, като "Coca Cola", "Microsoft", "BMW", "Sony" и пр., прави наложително Република България да приеме латиницата като своя официална азбука. Към това сигурно трябва да добавим и свършения (незаконен!) факт, че у нас вече на всяка крачка в очите ни се набиват надписи на заведения и фирми, като "Black cat", "Sunday", "Florida", "Autotechnica Ltd.", "Petrol", "Rodopa..."

Разгърнете който и да е вестник. Разходете се по която и да е улица. Влезте в някоя книжарница и погледнете кориците на учебните тетрадки!!!

(В един момент събирането на подобни примери се оказва безпредметно и гротескно, защото навсякъде около нас гъмжи от "латинописи". Преди виждахме някоя и друга българска стока с етикет на чужд език, но

това беше в случаите, когато чужди купувачи ни ги връщаха заради незадоволително качество. (То се видя и "тяхното" какво е.) Чужди стоки имаше малко, но и сега почти всичко е произведено у нас, само че под "мениджмънта" на чужди "стратегически инвеститори". И изглежда така, сякаш пазаруваме само върнати отнякъде стоки.)

Имаме най-сериозни основания да се съмняваме в добронамереността на "новите" ни западноевропейски и американски "приятели", които постоянно ни натрапват обидно неизгодни за нас конвенции, договори, споразумения, сделки, промени в Конституцията и вътрешното ни законодателство. Видяхме и виждаме какво става в Югославия и Македония. "Непослушните" биват демонизирани, успоредно на което сякаш от нищото изникват тероризъм, междуетнически напрежения и граждански конфликти. Следва "намеса" или пряка военна интервенция на "международната общност". А "послушните" като нас биват залъгвани и ерозираны с карнавални мероприятия, като например обявяването от Съвета на Европа, Европейската комисия и ЮНЕСКО на 2001 г. за **Европейска година на езиците**. Но ако се взрем по-внимателно, ще видим, че такава една формулировка означава: Европа да чества всички езици по света (не е "Година на европейските езици"), което обяснява "задокеанската" доминация на събитието. И никой не се усеща, че всъщност през цялото време се говори за "година на малките езици и култури", за тяхното "интегриране" и "вписване" в "контекста на европейската и световната култура", които на практика все по-осезателно се превръщат в англоезични. (Да се чудим ли, ако след време се заговори за "американски език"? - както за "австрийския език" на г-жа Елка Константинова.) Така с едно унижително "потупване по рамото" и българският език, ведно с българската култура, са обявени за малки, да разбираме незначителни и им се посочва място в групата на изчезващите, т.е. на нарочените за "претопяване".

Следва сериозно да се замислим над "проучванията" на ЦРУ, публикувани ежегодно в "Книгата с факти" (Factbook), твърдящи, че в България живеят 2,5 % македонци, докато за българи в Македония не се говори. (Виж вестник "Сега" от 25.01.1999 г. - статия от Лилия Попова "ЦРУ преброи над 200 000 македонци в България".) В пряка връзка с това е и горчиво-ироничната констатация на вестник "Нова Зора" от 30.10.2001 г.: "Братските американски военни части, преминаващи през България на път за демократично окупирано Косово, обявиха за единствен свой работен език в България "македонския". Защото на Балканите се говорели прекалено много езици, та не си струвало да се издирват преводачи за всеки един от тях." (Из статията на Александър Желев "Новото време започна и във външната политика.")

Виждаме и резултатите от подписването на "Рамковата конвенция за защита на националните малцинства" на 09.10.1997 г. от президента Петър Стоянов, а след това ратифицирана от Народното събрание под масиран външен натиск. Чрез нея България се легитимира пред света като многонационална и многоезична държава, което бележи началото на нов етап от разпокъсването на българската нация. Националната ни телевизия започна предавания на турски език, на дневен ред са такива на ромски, в този дух се извършва преобразуване на

училищните програми, обсъжда се и въпросът за въвеждането на преводи на "майчин език" в държавните учреждения, като съдилища, граждански и социални служби и пр. В някои университети беше въведена специалност "Начална педагогика с ромски език". Ето какво се казва в този дух в рецензията от доц. д-р Бончо Асенов на книгата на Веселин Божков "Заплахата остава" във вестник "Нова Зора" от 03.07.2001 г.: "На първо време може би ще се осъществи цитираното в книгата желание на новия политически лидер Емил Кошлуков, за когото Ахмед Доган казва, че е негов ученик. Той заявява в свое интервю във вестник "Права и свободи" (2 април 2000 г.): **"Няма нищо назадничаво и предателско спрямо националните интереси разпорежданията на община Кърджали да се издават на турски език... Искам да видя времето, когато в крупните райони с турско население ще има наистина реално двуезичие. Не става въпрос за преподаване в училищата, а за държавната администрация."**

Става ясно каква еничарска политология е изучавал в САЩ известният дисидент. И по-нататък мнението на автора на статията: "Световната и конкретно балканската практика обаче показват категорично: реалното двуезичие води до културна автономия, регионално самоопределение, териториално обособяване и стремеж за създаване на самостоятелна етническа държава. Справка - Косово. И още един по-болезнен пример: събитията сега в Македония."

Че нещата и у нас отиват в тази посока, можем да установим от публикациите и множество изказвания на дейци на Движението за права и свободи, настояващи за приемане на турския език за официален, за засиленото му или задължително изучаване в училищата, за предавания на него по националните средства за масово осведомяване, за въвеждането му в администрацията и пр. Примери: статиите "Вържи Лютовитата, да е мирна държавата" - вестник "24 часа" от 19.07.2001 г., "Доган иска новини на турски и по радиото" - в. "Народно дело" от 03.08.2001 г., "Документите - и на турски" - в. "24 часа" от 07.08.2001 г., "Възможен ли е косовски вариант в България" във вестник "Нова Зора" от 20.03.2001 г. и "Иде ли македонският вариант?" в същия вестник от 04.09.2001 г.

Продължаващите нарушения на Конституцията и беззаконията, подпомагани от чужди "инвеститори" в нашия политически живот принуждават вестник "Нова Зора" да публикува за втори път (в броя си от 22.04.2003 г., т.е. след две години) статията "Възможен ли е косовски вариант в България" от Живко Сахатчиев. Поводът е подстрекателското антибългарско изказване на човек, назначен от българското правителство на високата държавна длъжност заместник областен управител на град Пазарджик. На митинг в село Корница устата на Реджеб Молла Хмед даде изява на неговия вътрешен глас, който вече ни е добре познат от изказванията на редица негови съпартийци:

"Искаме си турския език. За нас той е официалният. Нищо, че в Конституцията пише, че е българският"; "Турския език си искаме не само два часа, а всички предмети да се изучават на турски език"; "В Родопите прогължава да се разпространява христовото слово. Нямаме нищо против, но те (българските свещеници; Р. П.) нямат място в нашите региони и трябва да си отидат."

Следва

Миниатюри от Родоп

ЖИВОТЪТ Е НАВСЯКЪДЕ

При моите пътувания из Родопите с писатели често записвах техните интересни спомени от детството им. Спомням си за една творческа среща заедно с Богдан Глогински в Девинския край. Той разказваше с умиление за родното си село Глогинка и за вълшебните детски дни, прекарани в него. Запомних нещо много важно: в живота, както знаем, всеки има по един учител, който подава ръка на бъдещия писател още от училищната скамейка. Обикновено това е учителят по литература. Но при Богдан Глогински не е било така.

А всъщност как е било при него?

Ето как.

В училищния двор на село Глогинка растяла стара престаряла круша. Половината от нея била изсушена и не давала плод, а другата половина се покривала пролетно време с цвят и раждала круши. Точно това дърво "крало" погледа на бъдещия писател и той се усещал, че все повече и повече мисли за него. Даже във всички учебни часове. И случило се така, че точно един учебен час, час по математика, се оказал събоносен за неговия по-нататъшен училищен живот.

Вместо да събирам цифрите и да внимавам в сборовете и верността на задачите, така съм се унесъл, че съм занизал стихчетата на един от последните листи на тетрадката, на на мъничката ми тетрадка по математика - спомняше си живо миналото писателя. - Изведнъж усетих, че някой ме хвана здраво за ухото. Скочих уплашен. Беше учителката ми Петка Балабанова. В междучасието тя ме заведе в учителската стая и ме накара да прочета пред всички надрасканото набързо мое стихотворение за крушата. Дървото, което наполовина даваше плод, а наполовина беше мъртво. То си беше едно несръчно детско стихотворение, но учителите го харесаха и започнаха да ръкопляскаат. Учителката Балабанова - също. И вместо порицание аз полу-

чих подарък. Да, подарък от учителката си по математика - една голяма и дебела тетрадка, в която да записвам стиховете си, а не да драскам по разни там листчета и да шаря по други тетрадки. Тогава, когато парите за хляба бяха кът, една такава тетрадка, голяма колкото книгата, бе истинско вълшебно чудо за мен...

От този ден тетрадката станала свята вещь в живота на писателя. Докато другите ученици тичали неспирно след топките, или играели на чилик, той, наведен над подаръка, пишел и пишел. И запомнял и записвал истини, които му помагали като на човек и на творец. Знаейки, че писателят е лекар на човешката душа /тази мисъл е имало в тетрадката/, че е рицар на нравствеността, той бдял и се вълнувал най-много от онова, което разболява, което потъмнява съзнанието, ведрото настроение на деня... Знаел добре, че мисията на истинския творец е да търси и открива - дори да знае, че земното кълбо е пълно с щастливи хора и сред тях има само един нещастен, то Той, писателят трябва да го намери и развесели.

Всички тези мъдрости писателят беше чел, записвал и ги прилагаше, ала най-ценна за него си останала мъдростта от детството - тя не се учи, не се заустява, може би понякога се наследява. Но не по родова линия, а от братя по дух. Пак от писатели. Умението да наблюдаваш. Или, както бе казал великият Балзак: "Достатъчно е творецът да си отвори окото в най-точния момент, за да види всичко."

Десетки и стотици ученици бяха учили и преди, и след Богдан Глогински и пред очите на всички е било крушовото дърво. Ала един-единствен бъдещият писател бе забелязал страданията на едно полуживо дърво, което само наполовина цъфти. И това е наблюдателното око на твореца, на което пък състрадателното сърце е прошепнало: "Погледни навън и запомни, че в природата всяко нещо живее по свой начин, защото животът е навсякъде. Стига да умееш да го забележиш... А от живота до смъртта има само една, едничка крачка, уви..."

Елена ХАЙТОВА, СМОЛЯН

НАМЕРИХ ПЪТЯ
СИ МЕЖДУ БАЩА,
СЪПРУГ И РОДИНА

Интервю на Елена Хайтова във Вестник "Барненско дело", бр. 41 от 2007 г.

- Как тръгнахте по следите на своя баща?

- Баща ми сам си прокарваше път, учеше на това и децата си. Имам двама братя - скулптор и художник. Не ни подкрепяше. Искаше да преминаем през мъчилото на живота. В началото не харесвах това изпитание, защото авторът на "Диви разкази" не можеше да не помага на своите деца, но после разбрах колко ценен е бил бащиният завет. Страданията учи. Ако сам не си счупиш главата, нищо няма да ти помогне.

- Кога намерихте съмишленик в лицето на своя съпруг писателя аргонавт Никола Гигов?

- Мъжът ми работеше при баща ми. Те постоянно говореха за България, обсъждаха теми, материали на техни сътрудници и правеха патриотично и силно списание - "От Родоп към България, от България към света". Търсех свой път между двамата и живеейки между такива патриоти, не можех да не тръгна, подкрепяна горещо от своя съпруг. Той много ми помагаше и смяташе, че човек може да има голям талант, но ако някой не застане зад него в решителен момент, няма да излезе нищо. Така написах петата си книга "Баща ми - най-дивият разказ". В нея го увековечих и разказах за твореца, бащата и гражданина. След нея излезе "Безумният Орфей", която посветих на съпруга си.

- Какво следва?

- Нова книга, отново за Хайтов и неговите битки. Така отразявам любовта си към България. Не мога да остана равнодушна към големите идеи, които смятам, че мъжете носят. Ние, жените, ги споделяме и намираме свой път, по който да го докажем.

- Как намирате идеята за връщане към родообщинния строй чрез руския модел на родовите имения в България?

- Горещо я одобрявам. Това за мен не е нещо ново. Преди доста време в България имахме такава практика.

- Няма ли така да се изгубят контактите между хората и те да се превърнат в консуматори?

- Според заветите на моя баща това е един вид екология - да се приближим повече към природата. Не може човек, който общува с нея, да се отдалечи от другите. Той търси общение с небето дори. Тези родови имения ще събудят таланти у хората. Контактът ще става чрез творбите. Родовото имение за мен е своеобразна пътека към другите.

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия"

Книга 1 "БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер.		Книга 7 "ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - духовното извисяване на българщината през погледа на инж. Васил Канисков, член-кореспондент на МА по информатизация към ООН.	
Книга 2 "ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков.		Книга 8 "БЕЗСМЪРТНА ПТИЦА НА ВЯРАТА" на изтъкнатия математик и историк Борислав Иванов. Книгата разглежда говорещата азбука на прабългарите.	
Книга 3 "ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово имение".		Книга 9 "ВРЪЩАНЕ В РАЯ" - от известния поет и философ Ефим Кушнер - съмишленик на идеята за създаване на родови имения в България.	
Книга 4 "КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН" на известния поет и писател Никола Гигов, посветил живота и творчеството си на Родопите.		Книга 10 "ТЕОРИЯ НА ПРОСТРАНСТВОТО" - геометричното и физическото пространство през погледа на известния наш физик Георги Кръстев.	
Книга 5 "ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов.		Книга 11 "ДЯДО МРАЗ СЕ ВРЪЩА" - приказки за деца и възрастни, преразказани от акад. Виктор Медиков-Председател на Руската Родова Академия.	
Книга 6 "ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО" от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Родови имения в Русия.		Книга 12 "ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА" - нов жанр в литературата - "ентаз", създаден от известния поет и писател Никола Гигов.	

Телефони за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59
e-mail: rodimienie@abv.bg

Вестникът се издава от Всенародно екологично движение "Родово имение"

Сайт на Българска Родна Партия www.bg-rodna.org	ГЛАВЕН РЕДАКТОР Атанас Панчев	Адрес на редакцията: 1172 София КВ. "Дианабад" ул. "Никола Габровски" N1 Хотел "Диана 1", ет. 6, ап. 62 тел.: 02/962-16-85 962-16-86, 962-16-87 e-mail: rodimienie@abv.bg www.rodovo-imenie.org	Идателска къща "Новата Цивилизация" ЕООД - София НВБ Банка "Биохим" - АД, Централно управление - София IBAN: BG63BACX96601031647309 BIC KOD: BACXBGSGF
	Заместник главен редактор Кръстанка Панчева	ISSN-1312-7063	Отдел разпространение: 088/869 33 59
Проектант на главата на вестника и герба на БРП художник Христо Танев	Редакционен колектив: Рени Радева Николай Кафтанджиев Сергей Инджов Лилия Стайкова		Предпечатна подготовка и печат: "Сладко солено XXI век" ЕООД